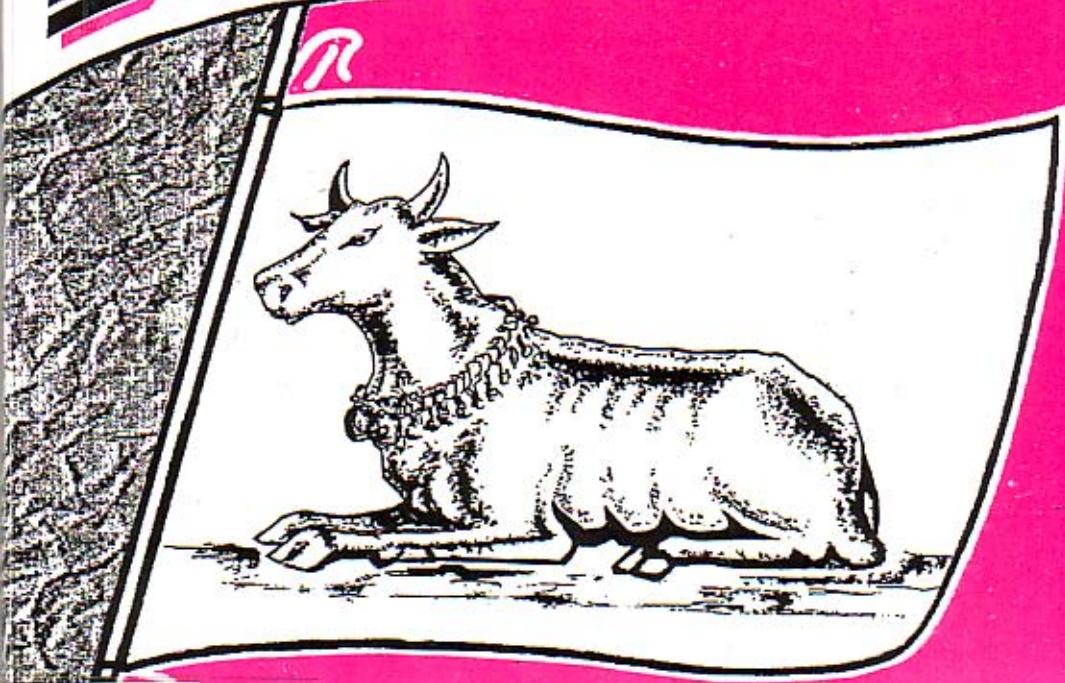

நந்தக்கெடாடு

942-101

வினாக்கள்
SL/PR

வாக்கரவாணன்

நஞ்சிக்கொடு

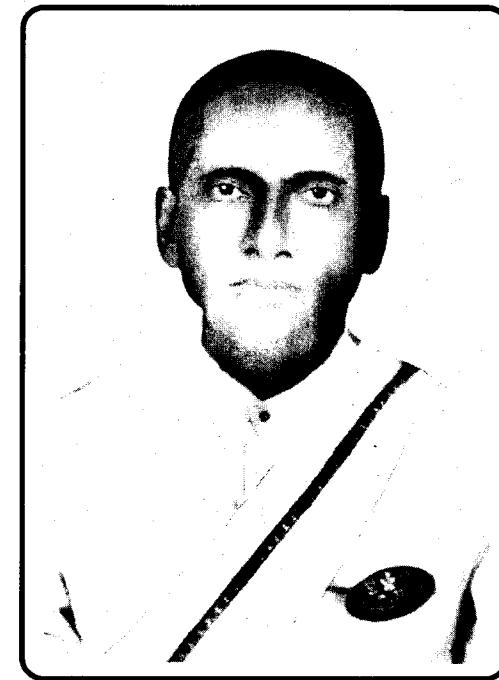
(வரலாற்றுக் குறுநாவல்)

ஊதனை ஊதனை

வெளியீடு:-

ஆரணியகம்
புதிய கல்முனை வீதி,
நாவற்குடா
மட்டக்களப்பு.

நூற்பெயர் :- நந்திக்கொடி
 வகை :- வரலாற்றுக் குறுநாவல்
 உரிமை :- ஆசிரியருக்கு
 முதல் பதிப்பு :- டிசம்பர் 5, 2004
 முகப்பு ஓவியம் :- நோமன் வெண்றீக்
 பதிப்பகம் :- வணசிங்கா பிரின்டர்ஸ்,
 மட்டக்களப்பு.
 விலை :- ரூபா. 100/=

வடமோடி நாட்டுக்கூத்து ஆசிரியராக
 ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் வாழும்
 என் தந்தை

Title :- NANTHIKODI
 First Edition :- December 5th 2004
 Category :- Historical novel.
 Copy right :- Author
 Printer :- Wanasinghe Printers,
 Batticaloa.
 Price :- Rs 100/-

பேதுருப்பின்னை சந்தியாப்பின்னை
 விதானையாரின்
 (1902 - 1979)
 பாதங்களில் இந்நூல்
ஓர் அன்புப் படையல்

கொடிக்கால்கள்

- ஜனநாதமங்கலம்
- கலிங்கமாகன்
- தம்பதெனியா அரசன்
- பாண்டியப்பேரரசு
- கோகர்ணம்
- மாயரட்டையில்....
- மட்டக்களப்பு மன்னன்
- நிலா முற்றத்திலே....
- வீர சைவவாதி
- வன்னிமை
- சாவக மன்னன் சந்திரபானு
- வீர பாண்டியனின் வெற்றி முரசம்
- புயலுக்குப் பின்
- தொழுத கையுள்ளும்....
- பராக்கிரமபாகுவின் மரணம்
- சிங்கை நகர்

வரலாற்றில் ஒரு வயிரம்

இலங்கை எனும் முத்தின் உண்மையான சொந்தக்காரர் இயக்கர், நாகர், வேடர் முதலான பழந்திராவிடக் குழுவினர் என்பது பலரும் அறிந்த வரலாற்றுச் செய்தி!

இந்த முத்தினையும் அதன் உரிமையாளர்களையும், அந்நியர்கள் கவர்ந்து ஆட்சி செய்த வரலாறு - வட இந்தியாவின் ‘விஜயன்’ என்பவனுடன் ஆரம்பமானது. கெளதம் புத்தரின் ஆட்சிக் காலத்தில் தொடங்கிய இந்த அந்நிய ஆதிக்கம் கி.பி. 1815 வரை தொடரவே செய்தது.

இலங்கை ஆட்சியாளர்களில் சிலர் அந்நியர்களாக இருந்த போதும் அவர்களில் எல்லாளன், நிலங்கமல்லன், கலிங்கமாகன் ஆகியோர் மக்களால் நேசிக்கப்பட்ட மன்னர்களாகவே திகழ்ந்தனர் என்பதை வரலாறு நமக்கு உணர்த்தும்.

இந்தியாவின் கலிங்கத்தைச் சேர்ந்த மாகன் எனும் மாவீரன் 13^ஆ நூற்றாண்டின் (1215-1259) ஆரம்பத்தில் இருபத்தினான்காயிரம் படைஞருடன் இந்நாட்டை முற்றுகையிட்டு வென்று ஜனநாதமங்கலத்தின் (பொலநறுவையில்) அரியணையில் நீண்ட நெடுங்காலம் வீற்றிருந்தான்.

பெளத்த வரலாற்று நூல்கள் (ராஜவலிய, சூளவம்சம் முதலானவை) மாகனைப் பல்வேறாகப் பழித்துரைத்த போதும் அவனது நீண்ட கால ஆட்சி ஒன்றே, அவன் நியாயமாக ஆட்சி செய்தவன் என்று நிறுவப் போதுமானதாகும். அயலவன், வீரசைவன் என்ற காரணங்களாலேயே பெளத்த நூல்கள் மாகன் மீது பழி சுமத்தியிருக்க வேண்டும், என நாம் ஊகிப்பதில் என்ன தவறிருக்க முடியும்?

ஜனநாதமங்கலத்தில் மாகனின் கொற்றம் அமைந்திருந்த போதும் தமிழரின் பரம்பரைத் தாயகமான இன்றைய வடக்கு கிழக்குப் பெருநிலம் முழுவதையும் தனது நந்திக்கொடியின் கீழ் ஒன்று படுத்தி ஆண்ட அவனது ஆட்சியில் கலிங்கரும் தமிழரும் கைகோத்து நின்றனர்.

ஜனநாத மங்கலத்தில் மாகணால் ஏற்றப்பட்ட நந்திக்கொடி மண்முனை (மட்டக்களப்பு), கோகர்ணம் (திருகோணமலை), சிங்கை நகர் (வன்னி) நல்லூர் (யாழ்ப்பாணம்) ஆகிய பிரதேசங்களிலும் பெருமித்துடன் உயரப் பறந்தது.

குடாநாட்டின் அரசபரம்பரை இந்தக் கொடியிலேயே தனது புகழை எழுதிக் கொண்டது என்று நாம் நிச்சயமாகக் கூறலாம்.

இலங்கை வரலாற்றில் ஒரு வயிரமாக பிரகாசிக் கும் கலிங்கமாகனின் “நந்திக் கொடி” எனும் நாமத்தில் வெளிவரும் இவ்வரலாற்றுக் குறுநாவலின் நாயகனும் இம்மன்னனே தான்.

பதினாறு அத்தியாயங்களில் படைக்கப்பட்டது இவ்வரலாற்று இலக்கியத்தில் மாகன் மட்டுமன்றி அவன் காலத்து வரலாற்று அரசர் சிலரும் உலா வருகின்றனர்.

கதை நன்கு கமகமக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஆங்காங்கே எனது கற்பனைப் பூக்களையும் மலர் விட்டிருக்கின்றேன்.

மக்கள் பணியில் மன்னிறைவு காணும் அருள் தந்தை சிர்தரன் சிலவெஸ்ரர் (மட்ட/எகேட் நிறுவகப் பணிப்பாளர்) அவர்கள் எனது கலைப்பணிக்கு அவ்வப்போது கைகொடுப்பவர். அடிகளாரின் மனிதாபிமானத்தின் அடையாளமே இந்நால்! அமைதிக்காக உழைக்கும் தந்தை அவர்களுக்கு அன்பு நிறைந்த எனது நன்றி!

மட்டக்களப்பு மண்ணில் இருந்து வெளிவரும் முதல் வரலாற்று நாவல் இது. வாசகர் நெஞ்சங்கள் இதனை வரவேற்கும் என்பது எனது நம்பிக்கை!

அன்புடன்
வாக்கரைவாணன்.

ஆரணியகம்,
நாவற்குடா,
05.12.2004.

அதிகாரம் - I

தஞ்சாவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு கடல் கடந்தும் வியாபித்து நின்ற சோழப்பேரரசு முதலாம் இராஜூராஜன் காலத்தில், ஈழத்தின் இராசரட்டையில் உருவாக்கிய மிகப் பிரமாண்டமான தலைநகரம் ‘ஜனநாத மங்கலம்’ கலிங்க தேசத்து நிசங்கமல்லன் ஆட்சியிலே அரசியல் குழப்பங்களினால் கதிகலங்கி நிற்கின்றது.

ஐந்தாம் மகிந்தன் அனுராதபுரத்தின் அரசனாக கொலுவீற்றிருக்க கையில் மிக எளிதாகவே அதனைக் கைப்பற்றிய சோழர்படை, அந்நகருக்குப் பதிலாக, புலநரியில் நிறுவிய இத் தலைநகரைச் சுற்றி அரண்கள், அகழிகள், முள்வேலிகள் என்பன அமைத்து பகைவர் நெருங்க முடியாத அளவுக்கு ஒரு பெரும் பயங்கரச் சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

நகரின் மத்தியில் சோழ சாம்ராஜ்யத்திற்கே உரிய எடுப்போடு எழுந்து நிற்கும் கோட்டையை ஏறிபடைகள் காவல் செய்கின்றன. நஞ்ச தோய்ந்த ஈட்டிகளைச் சமந்தவாறு கோட்டையின் நான்கு திசைகளிலும் நின்று காவல் புரியும் மறவர்களின் கண்கள் கழுகுக் கண்களாக அற்ப பொருளையும் ஊடுருவு கின்றன.

எழுபத்தேழு ஆண்டுகள் இந்தக் கோட்டையின் குடுமியில் பட்டொளி வீசிப் பறந்து கொண்டிருந்த புலிக்கொடி முதலாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் விவசாயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த கீர்த்தி என்னும் விஜயபாகுவினால் இறக்கப்பட்டு அது விஜயராசபுரம் எனப் பெயர்பெற்றபோதும் சோழர் நகரமாகவே சோபிதம் காட்டுகின்றது.

சமும் முழுவதையும் ஒரு குடையின் கீழ் வைத்து ஐம்பத்தைந்து ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த விஜயபாகுவின் மரணத்தின் பின் அவனது தங்கை மித்தாவின் பேரனான முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் ஆளுகையில் புலத்தி நகரம், விஜயராசபுரம், பராக்கிரமபாகு நகர் என மறுநாமம் பெற்று பன்மடங்கு சிறப்புற் போதும் சோழர் நகர் என்றே அது இன்றும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றது.

பராக்கிரமபாகுவிற்குப் பின் அவனது மருமகனும் கலிங்க

தேசத்து சிங்கபுரத்தில் பிறந்தவனுமான நிசங்கமல்லனின் ஒன்பது ஆண்டு கால ஆட்சி, அரசியல் குழப்பங்களால் ஆட்டி அசைக்கப்பட்டாலும், தஞ்சை சோழர் நகரமாகவே அது தன்னைக் காட்டிக் கொண்டு நிற்கின்றது

நிசங்கமல்லன் காலமானதும் ஜனநாத மங்கலத் தில் பகைவர்களின் கை இன்னும் அதிகம் பலம் பெற்றதனால், அவனது மைந்தன் வீரபாகு ஓர் இரவே அரசனாக இருந்து மரணத்தை அரவணைத்துக் கொள்கிறான். வீரபாகுவைத் தொடர்ந்து அரியணை ஏறிய அரசிகளும் அரண்மனைக்குள் வீசிய அரசியல் புயலில் அப்படியே சாய்ந்து போகின்றனர். இறுதியாக சிங்கள பாண்டிய இனத்தைச் சேர்ந்த பராக்கிரம பாண்டியனின் மூன்றாண்டு கால ஆட்சியில் அரசியல் குழப்பம் அதன் உச்ச நிலையை அடைகிறது. ஜனநாத மங்கலம் எங்கும் இரத்தக் கடல் பெருக்கெடுக்கின்றது.

அது ஒரு அந்திப்பொழுது ஜனநாத மங்கலத்தின் அஸ்தமனத்தை எடுத்துக் காட்டுவது போல் ஆகாயத்திரையில் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக பல்வேறு கோலங்களை வரைந்து, எதுவுமே இந்த உலகில் நிரந்தரமில்லை என்று அறிவுறுத்திவிட்டு ஆதவன் குடித்தைச் நோக்கி விரைந்து மறைகிறான்.

ஓளியின் மறைவினால் கலங்கிய உலகம் காரிய இருட்போர்வையால் தன்னை இழுத்துப் போர்த்துக் கொள்கிறது. இதனால் வழி தெரியாத பறவைகளும் கறவைகளும் புலம்புகின்றன. பராக்கிரம சமுத்திரமும் தன்னை அடக்க முடியாது பொங்கி எழுகின்றது.

இந்தச் சூழ்நிலையில் ‘நகரகுத்திக’ எனும் நகர பாதுகாப்பு அதிகாரி முகலன் தனது மனைவி கல்யாணவதியுடன் உள்ளம் உடைந்த நிலையில் உரையாடுகின்றான்.

கல்யாணி .... நாட்டின் நிலைமை நாளுக்கு நாள் மோசமடைந்து வருகிறது.... சிங்களவரும் பாண்டியரும், கலிங்கரும், நடத்தும் சிம்மாசனச் சன்னை ஒருபுறம், பஞ்சம், பசி, நோய் - இன்னுமொரு புறம் - இந்த இரண்டு போர்களுக்குமிடையிலே நாடு சிக்குண்டு படாதபாடு படுகின்றது. இதனால் இன்னுமொரு வெளிநாட்டுப் படை எடுப்பு ஏற்படுமோ என்ற அச்சம் மக்கள் மனதில் தோன்றிவிட்டது.

கணவனின் கவலை தோய்ந்த இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட கல்யாண வதி மிகுந்த பரபரப்புக்குள்ளாகி, “மீண்டும் வெளிநாட்டுப்

படை எடுப்பா?” என்று வினாகின்றாள். அவள் குரல் நடுங்குகின்றது.

ஆமாம் .... அப்படித்தான் எண்ணத்தோன்றுகின்றது. ஏனென்றால் ஜந்தாம் மகிந்தன் அனுராதபுரத்தின் அரசனாக இருந்த காலத்தில் இது போன்றதோர் அரசியல் குழப்பம் அங்கு ஏற்பட்டது. சோழர்கள் அந்தக் குழப்பத்தைப் பயன்படுத்தி யே நமது நாட்டைச் சுலபமாகக் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள் என்று சொல்லக் கேள்விப் பட்டிருக்கின்றேன்.

அப் படியானல் மீண்டும் சோழர் ஆட்சி இங்கு ஏற்படப்போகின்றதா...?

இல்லை... இன்னுமொரு பேரரசின் படை எடுப்பு நடந்தாலும் நடக்கலாம்...

“இன்னுமொரு பேரரசா....?”

ஆமாம் ...மூன்றாம் குலோத்துங்கன் மறைந்த பின் சோழப் பேரரசு சோர்ந்து போய்விட்டது. இப்போதைய அரசன் மூன்றாம் இராஜராஜன் எத்துணை ஆற்றலும் இல்லாதவன். இதனால் வளர்ந்து வரும் பாண்டியப் பேரரசு எந்த வேளையிலும் நம்மீது பாயலாம். இந்தப் பேரரசின் மன்னன் முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் முதலாம் ராஜேந்திரசோழன் போன்றவன். பேரரசின் விஸ்தரிப்பே இவனது நோக்கம்.

“அது சரி... பாண்டியரும் சோழரும் நம்மீது ஏன் மாறிமாறிப் படை எடுக்கிறார்கள்?”

இதற்கான காரணங்கள் இரண்டு. ஒன்று சாம்ராஜ்ய விஸ்தரிப்பு. மற்றது பகைமுடிப்பு . பாண்டியன் ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவெல்லபனின் படைடுப்பு முதலாம் சேனன் காலத்தில் தான் நடைபெற்றது. இதன் ஒரே நோக்கம் அந்திய நாட்டையும் ஆட்சி செய்தல். ஆனால் முதலாம் பராந்தகசோழன் நம்மீது நடத்திய படைடுப்புக்குப் பெயர் பகைமுடிப்பு....

பகை முடிப்பா...?

“ஆமாம்.... பாண்டிய மன்னன் இரண்டாம் இராசசிம்மனுக்கும், முதலாம் பராந்தகனுக்கும் இடையே நடைபெற்ற போரில், அனுராதபுரத்து அரசன் ஜந்தாம் காசியப்பன் தனது படைகளைப் பாண்டியனுக்குப் பக்கபலமாக அனுப்பியதன் விளைவு இது..... போரில் தோல்வி கண்ட

இரசசிம்மன் அரசின்னங்களோடு இலங்கைக்கு ஒடிவந்து ஓளிந்து கொண்டான். அந்த அரசின்னங்களை மீட்டெடுப்பதோடு இலங்கை அரசனையும் தண்டிப்பதே சோழனின் எண்ணம்....

அப்பப்பா.... கேட்கவே பயமாக இருக்கிறது. படையெடுப்பு இருக்கட்டும் நாட்டின் பஞ்சம் பசியையாவது அரசனால் தீர்க்க முடியாதா?

வீட்டை விட்டே அதிகம் போகாத உனக்கு நாட்டு விவகாரங்கள் தெரிவதில்லை. சொல்கிறேன் கேள்... முதலாம் பராக்கிரமபாகு தமது ஆற்றலால் எமக்குப் பேரும் புகழும் தேடித்தந்தார் என்பது உண்மைதான். ஆனால், அவர் பாண்டிய நாட்டின் மீது, இலங்காபுரன் தலைமையிலும் அதன்பின், ராமங்கு மன்னன் அலோங்சிது மீது ஆதித்தன் தலைமையிலும் நடத்திய போர்கள் நமது நாட்டின் களஞ்சியசாலை முழுவதையுமே வரண்டுபோகச் செய்துவிட்டன. இதனை ஈடுசெய்ய சேனைப்பயிருக்குக் கூட, பராக்கிரமபாகு வரிவிதித்ததை இந்த நாட்டு மக்கள் இன்னும் மறந்துவிடவில்லை. ஈழம் போன்ற சிறிய நாடு எந்த ஒரு யுத்தத்தையும் தாங்காது என்பதற்கு இது ஒரு நல்ல உதாரணம்.

உண்மைதான்... போர், ஒருநாட்டை முழுமையாகச் சீழித்துவிடும் என்பதை நாம் இப்போது கண்முன்னால் காண்கின்றோம். பஞ்சம்.. பசி... நோய்... இடப்பெயர்வுகளால் தினமும் நாடு அழுது புலம்புகிறது.

கல்யாணி.... நீ சொல்வது சரிதான் ... பாவம் அரசன், நிசங்கமல்லன். அவர் எவ்வளவு பலம் உள்ளவராக இருந்தாலும் நாட்டின் நிலைமையை அவரால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. இதற்கான மூலகாரணம் இன்று நிலவும் அதிகாரப் போட்டிதான். இந்தப் போட்டியால் தேசம், பல்வேறு துண்டுகளாகச் சிதறி விட்டது. குடிமக்களைப் பற்றி யாருமே கவலைப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. சுக்கான் இல்லாத படகு போல நாடு தத்தளிக்கிறது.

முகலனும் கல்யாணியும் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் அந்தச் சாமத்தில் சேவல்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் கூவுகின்றன. அதைத் தொடர்ந்து நாய்களும் ஊளையிடுவதைக் கவனித்த கல்யாணி ஒருவித கலவரத்தோடு தன் கணவனிடம்....

“நாய்கள் ஊளையிடுவதைக் கவனித்தீர்களா? இது நல்ல சுதாம் இல்லை. இந்த நாட்டிற்கு ஏதோ ஒன்று நடக்கப் போகின்றது....” என்று தனது அச்சத்தை வெளியிடுகின்றாள்.

மனைவியின் வார்த்தைகளையும், அவற்றின் ஊடாக அவள் வெளியிட்ட அச்ச உணர்வையும் மனப்பூர்வமாக தனக்குள் பகிர்ந்து கொண்ட முகலன் மௌனமாகின்றான். நாய்கள் தொடர்ந்து ஊளையிடுகின்றன.

அடுத்த நாள்.... முன்னெப்போதும் இல்லாத பரபரப்போடு ஜனநாத மங்கலத்தில் பொழுது விடகின்றது. இரவு முழுவதும் உறக்கத்தைத் தொலைத்து விட்டுத் தேசம் பற்றிய சிந்தனையில் நிலைத்திருந்த முகலன் வெளியில் விரைந்து சென்று பரபரப்புக்கான காரணத்தை அறிந்து வந்து தன் மனைவியிடம் சொல்கிறான்.... அதைக் கேட்ட அவள் அப்படியே பிரமை பிடித்தவள் போல நிற்கிறாள்.

கலிங்கமாகன்

வலிமை வாய்ந்த மெளரியப் பேரரசுக்கும் பிற்காலத்தில் தென்னகத்தில் விஸ்வரூபமெடுத்த சோழசாம்ராஜ்ஜியத்திற்கும் தலை வணங்க மறுத்த கலிங்கம் ஈழத்தோடு மட்டும் இரண்டறக் கலந்து விடுகிறது. அனுராதபுரத்தின் அரசன் நான்காம் மகிந்தன் கலிங்க இளவரசியைத் தனது பட்டத்துராணியாக்கி ஒரு புதிய இராஜவம்சத்தை இங்கு உருவாக்கு வதற்கு முன்பே, ஈழத்துடன் கலிங்கத்துக்கு நல்லுறவு நிலவியமையை அறிந்திருந்த அரசகுமாரனும் வீரசைவனுமான கலிங்கமாகன் நிசங்கமல்லனின் ஒன்பது வருட ஆட்சியின் பின் கலிங்கருக்கு எதிராக இராசரட்டையில் தலை எடுத்த கலகத்தை அடக்கி ஆட்சியைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற ஓரே நோக்குடன் இருபத்து நான்காயிரம் படைவீரர்களுடன் மாந்தையில் வந்து இறங்குகின்றான்.

மாந்தையில் வந்திறங்கிய மாகனின் கேரள வீரர்சேனை நாகதேச அரசனின் நட்புறவைப் பெற்றுக் கொண்டு அங்கிருந்து கொளத்தன் துறைமுகம் வழியாக ஐனநாத மங்கலத்தை நோக்கிக் காற்றென விரைந்து வருவதை அறிந்த கல்யாணவதி மட்டுமல்ல இராசரட்டை முழுவதுமே கதிகலங்குகின்றது.

ஏற்குறைய இருபது தசாப்தங்களுக்கு முன்பு ஈழத்தைத் தமது பேரரசின் ஒன்பதாவது மண்டலமாக்கி அதற்கு மும்முடிச்சோழ மண்டலம் என்று நாமம் குட்டி ஐனநாத மங்கலத்தில் அரசோச்சிய அந்நியரான சோழர்களின் நடவடிக்கைகள் பற்றித் தமது ஆன்றோரிடமிருந்து கேள்வி வழியாக அறிந்திருந்த இராசரட்டை மக்கள், உருகுணையிலும், மாயரட்டை யிலும் தஞ்சம் அடைய, வாசிள்ஸர தேரர் முதலான பெளத்து பிக்குகள், புனிதப்பல், ஜயக்கல எச்சங்களை கொத்மலையில் புதைத்து விட்டு தென்னிந்தியாவிற்கு ஓடி ஒளிகின்றனர்.

�ழத்தின் வரலாற்றில் என்றுமில்லாதபடி காணப்படும் குழப்பமும், கலவரமும், நிறைந்த குழலை கவனத்தில் கொண்ட வன்னிராஜா என்று குடிமக்களால் அழைக்கப்பட்ட மூன்றாம் விஜயபாகு, தம்பதெனியாவை தனது தலைநகராக்குகின்றான்.

மானாபரணன், சோழகங்க தேவன் ஆகியோர் தலைமையில்

நாக தேசத்தின் கொளத்தன் துறைமுகம் வழியாக அரபிப் புரவிகளில் புறப்பட்ட மாகனின் படை, வீதியையெல்லாம் புழுதி மண்டலமாக்கி கொண்டு பாய்ந்து சென்றிடனும், நகரினுள் அவ்வளவு எளிதாக நுழைய முடியவில்லை. பராக்கிரம பாண்டியனின் பெரும்படை ஓர் அரணாகவே நகரைச் சுற்றி நின்று அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தி விடுகின்றது.

முன்றாண்டு கால தனது ஆட்சியில் கலிங்கர், சிங்களவர், பாண்டியர் என்னும் மூவினத்தாருக்கிடையே மூண்ட பெருங்கலவரத்தின் பக்கம் பராக்கிரமன் தனது முழுக் கவனத்தையும் திருப்பியிருந்தாலும் நகரத்தை, எதிரிகளிடமிருந்து காப்பாற்றுவதற்காகத் தனக்கு விசுவாசமான வேளைக் காரப் படையினரை நகரின் முககிய பகுதிகளில் நிறுத்தியிருந்தான்.

மகாபாரதப் போரின் பதின்மூன்றாம் நாளில் கொரவ சேனையால் அமைக்கப்பட்ட விழுகம் போலத் தோன்றிய பராக்கிரம பாண்டியனின் படையை உடைத்தெறிய முயன்ற மாகனின் அபிமன்யுக்கள் பெரும் துவந்தயுத்தம் தொடங்கி விடுகின்றனர். ஈட்டியும் ஈட்டியும் ஒன்றோடொன்று ஆக்ரோஷத்தோடு மோத, வாளும் வாளும், உராய்ந்து தீப்பொறி பறக்க, வீரரும் வீரரும் ஒருவர் மீதொருவர் வேங்கையெனப் பாய, ஐனநாதமங்கலம் ஒரே இரத்தக்களமாகி விடுகின்றது. ஈற்றில் பராக்கிரம பாண்டியனுக்கும், மாகனுக்குமிடையே நடந்த போரில் பாண்டியன் விழுப்புன் கமந்து உயிர்விடுகிறான். மாகன் படை மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்கின்றது.

தமது தேசத்தின் இளவரசன் மாகனின் வெற்றியைக் கேள்வியுற்ற இராசரட்டையின் கலிங்க மக்கள் ஐனநாத மங்கலத்தில் ஒன்று திரள்கின்றனர். நகரம் எங்கும் உணர்ச்சி வெள்ளம் பெருக்கெடுக்கின்றது. இளநங்கையர் நடனமாடுகின்றனர். புலவர்கள் வாழ்த் துபபா புனைகளின்றனர். மங்கள நாதம் எங்கும் முழங்குகின்றது.

இனிமையும் மகிழ்ச்சியும் நிறைந்த இந்தச் சூழலில் சத்திரியப் பெண்கள், பிராமணர், செட்டிமார் கூடி நிற்கப் படைத்தளபதி மானாபரணன், மாகனுக்கு இராசரட்டையின் மன்னாக மகுடம் குட்டி, அபிஷேகம் செய்யப்பட்ட கங்கை நீர் நிறைந்த வலம்புரிசுசங்கை அவனிடம் ஒப்படைக்கின்றான். இது கண்ட பொதுமக்கள் பூமாரி பொழிகின்றனர். வாழ்த்து முழக்கம் வானைத் தொடுகின்றது.

இராசரட்டை அரசனாக முடி தரித்துக் கொண்ட மாகன் தனது

முதல் பணியாக கலிங்க தேசத்தை நினைவு கூரும் வண்ணம் கோட்டையில் நந்திக்கொடி ஏற்றி மகிழ்கிறான். கோட்டையின் முகட்டில் பறந்து கொண்டிருக்கும் அந்தக் கொடி சிங்கள் மன்னர்களுக்கு ஒரு பெரிய அச்சுறுத்தலின் அடையாளமாகவே தோற்றும் தருகின்றது.

மாகன் இராசர்ட்டை மன்னாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டதனால் மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கிய கலிங்கரும், சைவநெறியின் மீது மிகுந்த பற்றுக் கொண்ட கந்தளாய், பதவியா, சதுரவேஷத் மங்கல பிராமணர்களும் மாதோரு பாகனுக்கு மனமார்ந்த நன்றி சொல்லும் வண்ணம் ஐனநாத மங்கலத்தின் வானவன் மாதேவி ஈச்சரத்தில் பக்திப்பரவசத்தோடு வீழ்ந்து பணிகின்றனர்.

அப்பர், சுந்தரர், சம்பந்தர், மாணிக்கவாசகர் முதலான சிவனியார்களின் பக்திப் பாகரங்களை இசைத்தவாறு மாதோரு பாகன் முன் வீழ்ந்து அவர்கள் தொழுத்து கண்டு அனைவரும் மெய்சிலிருக்கின்றனர்.

சோழப் பேரரசை அதன் மகோன்னது நிலைக்கு இட்டுச் சென்ற அருள் மொழிவர்மன் என்னும் முதலாம் இராசராசன் தனது சேர்த்துத் தாயின் பேரில் கட்டிய அந்த வானவன் மாதேவி ஈச்சரம் சோழர்காலக் கட்டடக்கலையின் அனைத்து வனப்புக்களையும் சுமந்தபடி நிற்கின்றது.

தமிழகத்தின் திருநெல்வேலியில் எழிலாகத் தோன்றும் திருவாலீஸ்வரத்தை ஒத்து அமைக்கப்பட்ட வானவன் மாதேவி ஈச்சரத்தில் பிரதிஸ்டை செய்யப்பட்ட நடராஜர் சிலை அங்கு கூடியிருந்த அனைவருக்குமே அபயம் தந்து கொண்டிருக்கிறது. அச்சமயம் ஆலய தரிசனத்திற்காகத்தனது படைத் தளபதிகளுடன் எழுந்தருளிய மன்னன் மாகன், அபயம் தரும் அம்பிகை பாகனின் முன் வீழ்ந்து அடிபணிகின்றான்.

இறைவனிடம், இராசர்ட்டையின் புதிய மன்னன் கையேந்தி நின்ற இந்தச் சுபவேளையில் தம்பதெனியா அரண்மனையில் அவனுக்கெதிராக ஒரு பெரும் சதவெலை பின்னப்படுகின்றது.

கும்பகஞ்சோ அரசன்

தக்கணதேசம் என்று முன்பு அமைக்கப்பட்ட மாயரட்டையின் தலை நகராகத் தம்பதெனியாவைப் பிரகடனம் செய்த அரசன் மூன்றாம் விஜயபாகு தனது ஆலோசனை மண்டபத்தில் அமைச்சர்கள் தளபதிகளுடன் அதிதீவிர மந்திராலோசனையில் ஈடுபட்டிருக்கின்றான் என்பதை அவனது நெற்றிச் சுருக்கமும் தீட்சண்யமான கண்களும் தெளிவாக்குகின்றன.

அமைதி பூரணமாக நிலவும் அந்த மந்திராலோசனை மண்டபத்தில், அரசனானதும் ‘ஸ்ரீ சங்கபோ’ என்ற பட்டத்தைச் சூடிக் கொண்ட விஜயபாகுவின் வாயில் இருந்து வரும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் மண்டபம் முழுவதும் ஒருவித அதிர்வை உண்டாக்கவே, அரசனைச் சூழ்ந்து அமர்ந்திருந்த அனைவரின் கண்களும், அவன் முகத்தையே ஏற்றுக்கூடிய பார்க்கின்றன. இதனை நன்கு உணர்ந்து கொண்ட விஜயபாகு ஒரு சிங்கம் போலவே கர்ச்சிக்கின்றான்.

இராசர்ட்டையின் அரசன் என்று கூறிக் கொள்ளும் கலிங்கமாகன் அந்தியன்... நெறி தவறியவன்... கொடுங்கோலன்.... ஈழத்தில் அவன் ஓர் அரசனாக இருக்கும்வரை நமக்கு நிம்மதியே இருக்காது. அதனால் நாம் அனைவரும் ஒன்றுபட்டு அவனை அழித்துவிட வேண்டும். அல்லது நாட்டை விட்டாவது வெளியேற்றி விட வேண்டும். இந்த முடிவை நாம் விரைவாகவே மேற்கொள்ள வேண்டும்.

அரசனின் உல்லை தோய்ந்த இந்த வார்த்தைகளால் தடுமாறிப் போன தலைமை அமைச்சன் சுற்றுத் தயக்கத்தோடு எழுந்து தனது மதி உரையை முன்வைக்கிறான். அரசன் செவிகள் கூர்மையாகின்றன.

“அரசே, ... தாங்கள் உரைத்தவற்றில் எவ்வித தவற்றையும் நான் காணேன். ஆனால், இந்த என்னங்களைச் செயல்படுத்த முடியுமா என்ற ஜூயம் என்னுள் எழுகின்றது. ஏனென்றால் உருகுணையின் சிற்றரசன் ஆதி புவனேபாகு, அரசனுக்குக் கட்டுப்படாமல் தனது விருப்பம் போலவே ஆட்சி செய்கின்றான். இதுபோல, இராசர்ட்டையின் எல்லைப் புறத்தின் தளபதி சங்கா, யாப்பகுவா தளபதி சபா, ஆகியவர்கள் யாருக்கும் அடிபணிவதில்லை. இந்த நிலையில் தாங்கள் நினைப்பது எப்படி நிறைவேற்ப போகின்றது?”

அமைச்சன் கூறிய வார்த்தைகளைக் கூர்ந்து அவதானித்த அரசன் அவனுக்குத் தீர்க்கமாகவே பதில் உரைக்கின்றான்.

“எமக்கிடையே முதலில் ஒற்றுமை ஏற்பட வேண்டும் என்பது உண்மையே. ஒரு விடுதலைப் போரின் உயிர்நாடி ஒற்றுமைதான். எனவே வாய்ளாவில் அன்றி செயல் அளவில் ஒற்றுமையை உருவாக்கி விட்டு இவ்விடுதலைப் போரை, நானே முன்னின்று நடத்தப் போகிறேன்....”

“விடுதலைப் போரா....? ”

“ஆமாம்... விடுதலைப் போர்தான். ஒரு விவசாயியின் மகனான கீர்த்தி என்ற முதலாம் விஜயபாகு சோழசாம்ராஜ்ஜியத்துக்கெதிராக தனது பதினாறாவது வயதில் சிங்கள இனத்தின் விடுதலைப் போரைத் தொடங்கி நடத்தி, வாகை குடிட முடியுமானால் ஒர் அரசனாகிய நான், ஏன் இந்த விடுதலைப் போரின் நாயகனாக இருக்க முடியாது?

தம்பதெனியாவை, மாயரட்டையின் தலைநகராக நான் உருவாக்கியது இந்த விடுதலைப் போரை மனதில் வைத்துத்தான், நமது தரைநகரம் ஐனநாதமங்கலத்திலிருந்து வெகு தொலைவிலேயே அமைந்துள்ளது. நகரைச் சுற்றி அரண்கள், அகழிகள் அமைந்திருப்பதால் பாதுகாப்புப் பலமாகவே உள்ளது. பகைவர் நம்மை அவ்வளவு எளிதில் நெருங்கி விட முடியாது.

இவ்வாறு தனது விடுதலைப்போர் சம்பந்தமான தந்திரோபாயங்களைத் தெரிவித்த அரசன் தொடர்ந்து சொல்கிறான்.

மாகனுக்கு அஞ்சி புனித சின்னங்களைக் கொத்மலையில் மறைத்து வைத்துவிட்டு, தென்னிந்தியாவுக்கு சென்ற புத்த பிக்குகளை நாடு திரும்பும்படி அழைத்திருக்கிறேன். அவர்களுக்கென விஜய சுந்தரராமை என்ற பெயரில் ஒரு விகாரை அமைக்கும் பணியும் ஆரம்பமாகி விட்டது. இவற்றுக்கு மேலாக நமது விடுதலைப் போருக்கு ஆதரவு கோரி உருகுணை மன்னிடம் செல்லவிருக்கிறேன்.

அரசனின் எண்ணங்களையும், போர் தொடர்பான திட்டங்களையும் அறிந்த அமைச்சர்கள் தளபதிகள் முகத்தில் புதிய ஒளி பிறக்கின்றது.

மந்திராலோசனை மண்டபத்தில் மன்னன் தெரிவித்த ஒவ்வொருவார்த்தையும் செயல்வடிவம் பெறுவதைக் கண்ட மாயரட்டைக்

குடிமக்கள் ஆச்சியப்படுகின்றனர். மாகனுக்கு அஞ்சி, புத்த பிக்குகளால் மறைத்து வைக்கப்பட்ட புனித சின்னங்கள் எடுத்து வரப்பட்டு அதற்கென பீர்காலையின் பெலிகலையில் அமைக்கப்பட்ட விகாரையில் பத்திரமாக வாவக்கப்படுகின்றன. பாழடைந்த விகாரைகள் திருத்தப்படுகின்றன. பெளத்த மறை நூல்கள் புதிதாக எழுதப்படுகின்றன.

பெளத்தத்தைப் பாதுகாக்கும் நோக்கோடு மன்னனால் மேற்கொள்ளப்படும் நடவடிக்கைகளால் கவரப்பட்ட சங்கரச்சி தேரர், திம்புயாகலை மேதங்க தேரர் முதலான பிக்குகள் அரசனின் வலது கரமாக நின்று செயற்படுகின்றனர். இதனால் மக்களிடையே ஒரு வித எழுச்சி உண்டாகிறது.

மாயரட்டை மன்னன் விஜயபாகுவின் ஆட்சியில் உருவான இந்த பெளத்த மத எழுச்சியினால் மாகனுக்கெதிரான விடுதலைப் போரின் தளமாக தம்பதெனியா தன்னை ஆக்கிக் கொள்கின்றது.

ஸமூத்தின் அரசியல் நடவடிக்கைகளில் எல்லாளன், கைமுனு காலத்தில் இருந்தே அதீத கவனம்செலுத்தி வந்த புத்த பிக்குகள், மாகனுக்கெதிரான இந்தப் போரில், பெளத்த சிங்கள இன உணர்வை தூண்டி விட்டு நடத்தும் அரசியலைக் கண்டு ஸமூ முழுவதும் பரவலாக வாழும் தமிழரும் கலிங்கரும் அச்சம் அடைகின்றனர். முதலாம் விஜயபாகு முதலாம் பராக்கிரமபாகு, நிசங்க மல்லன் என்போரால் கட்டிக் காக்கப்பட்ட இனமத நல்லுறவு இந்தப் பெளத்த பிக்குகளின் நடவடிக்கைகளால் உருக்குலைந்து போமோ என்று நிஜமாகவே அஞ்சிய மக்கள், தமது இனத்தவர் செறிந்து வாழும் பிரதேசங்களுக்கு இடம் பெயர்கின்றனர்.

விஜயபாகு தனக்கெதிராக நடத்தவிருக்கும் விடுதலைப்போர் பற்றியும், அதனால் தமிழரும் கலிங்கரும் அடைந்துள்ள அச்சம் பற்றியும், அறிந்த கலிங்கமாகன், ஐனநாத மங்கலம், கொத்தூர், கந்தளாய், பதவியா, திருகோண மலை, குருண்டி, மானாமடு, புலச்சேரி, ஊராத்துறை முதலான இடங்களில் பலமான அரண்களை அமைத்துப் பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்துகிறான்

மாகன், இந்தப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருக்கும் போது தமிழ் நாட்டில் புதிதாகத் தலை எடுத்து வரும் ஒரு சாம்ராஜ்யம் தனக்கு ஒரு பெரும் அச்சறுத்தலாக அமையுமோ என்ற எண்ணம் அவனை ஆட்டிப்படைக்கத் தொடங்குகிறது

பாண்டியப் பேரரசு

விஜயாலய சோழனால் தோற்றம் பெற்ற சோழப் பேரரசின் புகழ்க் கொடியை கடல் கடந்தும் பறக்க விட்ட முதலாம் இராசராஜனின் வாரிசுகளில் ஒருவனான முன்றாம் இராஜராஜனின் ஆட்சியிலேயே குரியவும் சோழர்களின் அஸ்தமனமும், சந்திரவும்சப் பாண்டியர்களின் உதயும் ஒரே சமயத்தில் நிகழ்தல் கண்டு, தமிழகம் முழுவதுமே ஆச்சரியத்தில் முழ்கிப் போகின்றது.

சுரித்திரம் திரும்புகிறது எனும் கோட்பாட்டிற்கமைய யாராலும் அசைக்க முடியாதிருந்த சோழப் பேரரசின் அத்திபாரத்தையே ஆட்டி அசைத்து அதனைத்தூக்கி ஏற்றந் தமதலாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் கூடல் மாநகரக் கோட்டையிலே மீன்கொடியைப் பறக்கவிட்ட குதாகலத்தில் திளைத்திருந்தான்.

எட்டுத் தொகை, பத்துப் பாட்டு, எனும் பழந் தமிழ் இலக்கியங்களைப் பெற்றுத் தந்த சங்ககாலத்திற்குப் பின், பாண்டிய நாடு முழுவதையும் தம் வசப்படுத்திய களப்பிரர் எனும் ஏதிலிடமிருந்து மீண்டும் தாயகத்தைக் கைப் பற்றி, தமிழினத்தின் மானம் மரியாதையைக் காப்பாற்றியவன் மறவன் பாண்டியன் கடுங்கோன். ஆயினும் இவனுக்குப் பின் அரசு கட்டிலேறியவர் களில் ஒருவனான இரண்டாம் வரகுணன் அந்தப் பெருமையைச் சோழரிடம் இழந்ததனால் ஏற்பட்ட வசையைத் துடைத்தெறிந்திட்ட பெருமிதம் சுந்தர பாண்டியன் முகத்தில் கடர்விட்டுப் பிரகாசிப்பது நன்கு தெரியவே செய்கிறது.

அன்னை நாட்டை அதன் அடிமைத்தனத்திலிருந்து மீட்டெடுக்கச் சோழநாட்டின் மீது போர் தொடுத்து பலநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சோழன் கரிகால் பெருவளத்தான் மீது புலவர் உருத்திரங்கண்ணனாரால் பாடப்பட்ட பட்டினப்பாலை எனும் நூல் அரங்கேறிய பதினாறு கால் மண்டபத்தை மட்டும் தவிர்த்து விட்டு, உறையூர், தஞ்சாவூர் ஆகிய சோழனின் பழைய தலைநகரங்களை தீக்குணவாக்கியபின் வெற்றியோடு மதுரை மாநகரம் திரும்பிய பாண்டியன் மாறவர்மன் உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சிக் கடலில் நீந்தலானான்.

பாண்டியனின் பேரானந்தத்தில் ஒன்றாய்க் கலந்துவிட்ட அவனது பட்டத்தரசி உலகமுழுதையாள், அமைச்சர் குருகுலத்தரையன், அதிகாரிகள் காங்கேயன், மழவச்சக்கரவர்த்தி ஆகியோர் மாறவர்மனுடன் ஒன்றாக வீற்றிருந்து பாண்டியப் பேரரசின் விரிவாக்கம் பற்றி மந்திராலோசனை செய்கின்றனர்.

அச்சமயம், பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பு பாண்டியன் சீமாறன் சீவல்லபனால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட ஈழதேசமே அவர்கள் மனக்கண் முன் எழுந்து நிற்கிறது.

பாண்டியன் சீமாறசீவல்லபன் ஈழத்தின் மீது படையெடுத்துச் சென்ற போது அந்நாட்டின் அரசன் முதலாம் சேனன், பாண்டியனைப் பணிந்து உடன்படிக்கை செய்து கொண்ட பின்பே நாட்டை அவனுக்குப் பாண்டியன் வழங்கினான் என்றும் அறிந்திருந்த மாறவர்மன், சோழரும் அங்கிருந்து வெளியேறிய நிலையில் மீண்டும் ஈழத்தில் மீன் கொடி பறப்பதையே பெரிதும் ஆசித்தான்.

மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் ஏகாதிபத்தியக் கொடி, சோழதேசத் திற்கடுத்து, ஈழத்திலேயே பறக்கப் போகிறது என்பதை ஒற்றர் மூலம் அறிந்த கலிங்கமாகனை அச்சம் பீடித்துக் கொள்கிறது. மாகனின் இந்த அச்சத்திற்கு, பாண்டியனின் வல்லாண்மை மட்டுமன்றி, இன்னுமொரு காரணமும் இருப்பதை அவன் எண்ணிப் பார்த்தபோது அவவச்சம் இரண்டு மடங்காகியது

சோழரின் ஆட்சிக்கு, ஈழத்தில் ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்த முதலாம் விஜயபாகு, மிகுந்த இராஜதந்திரத்தோடு, தனது தங்கை மித்தாவை பாண்டிய இளவரசன் ஒருவனுக்கு மணம் செய்து கொடுத்திருந்தான். இந்தக் கலப்பு, இரு வச்சத்தாருக்குமிடையே ஏற்பட்ட பின்பு, மித்தாவின் பேரன் முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் காலத்தில், குலசேகர பாண்டியன் குடும்பத்தில் உருவான வாரிசப் போட்டியில் பராக்கிரமபாகு தலையிட்டதையும் தெரிந்து வைத்திருந்த மாகன், இந்த இரண்டு அரசவும்சக் கூட்டு, தனது ஆட்சிக்கு அச்சுறுத்தலாகவே அமையும் என உணர்ந்ததனால் பாண்டியனோடு இணங்கிப் போவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று தீர்மானித்தான்.

மாகனின் கலக்கத்தையும், அதற்குரிய வலுவான காரணத்தையும் தெரிந்து கொண்ட அவனது தளபதிகள் மானபர்ணனும், சோழகங்க தேவனும் அரசியல் நிலைமையை அனுசரித்து நடவடிக்கைகளை

மேற்கொள்வதே சிறந்த இராஜதந்திரம் என உரைத்து, அவனது தீர்மானத்திற்காக அவனை வெகுவாகப் பாராட்டவும் செய்தார்கள்.

தளபதிகளின் பாராட்டைப் பெற்றுக்கொண்ட மாகன், தனது ஆட்சியை ஈழத்தில் தக்க முறையில் நிலை நிறுத்திட கலிங்கருக்கும், தமிழருக்குமிடையே உள்ள இரத்த உறவைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்தபோது, அவன் கவனம் முழுவதும் மட்டக்களப்பு தேசத்தின் பக்கமே திரும்பியது.

கலிங்க அரசி உலக நாச்சியார் ஆட்சியில் கலிங்கர்கள் குடியேற்றப்பட்ட அந்தத் தமிழர் தேசத்தைத் தற்போது ஆனால் அரசன் சுகிதரங் தனது ஆட்சிக் குட்பட்டவன் என்பதனால் கலிங்கர், தமிழர் உறவை எளிதாகவே பலப்படுத்திட முடியுமென நம்பிய கலிங்கமாகன் உடனடியாகவே ஒரு திருமுகம் வரைந்து அதனை ஒரு தூதுவன் மூலம் மட்டக்களப்பு அரசனுக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

திருமுகத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட தூதுவன் குதிரை மீது ஏறி அமர்ந்ததும் அவனை இயற்கைக் காட்சிகள் தம் பக்கம் இழுத்துக் கொள்கின்றன. மட்டக்களப்புத் தேசத்தின் எல்லையை அன்மித்ததும் இந்த இயற்கைக் காட்சிகள் அவனுக்குப் பன்மடங்கு இன்பத்தைத் தரவே அவன் அதில் கிறங்கிப் போகின்றான்.

வடக்கிலும், தெற்கிலும் இரண்டு நதிகள் பாய்ந்து வளம் செய்யும் அந்தத் தமிழர் பூமியில் தான் இயற்கை தனது சிம்மாசனத்தை அமைத்து அமர்ந்திருக்கிறது.

காற்று இங்கு கவரிவீசும், ஆறும் கடலும் ஆலாபனை செய்யும். அலையில் படகுகள் அரபிக் குதிரைகள் ஆகும். நீரின் கீழே நின்று மீன்கள் நெஞ்சுருகப் பாடும். நண்டு கடற்கரையில் நடைபழகும். இந்தத் தமிழ் மண்ணில் இருந்துதான் பறவை விமானங்கள் தம் பயணத்தை ஆரம்பிக்கும், அவை திரும்பி வருவதும் இந்தத் திசையில்தான். இந்த விமானங்களில்தான் எத்தனை வகை? எத்தனை வண்ணங்கள்?

தாமரைப் பெண்கள் காலையிலேயே தடாகங்களில் நீராடுவர். இனிய இந்தக் காட்சியைக் காணச் சூரியன் எங்கிருந்தோ ஓடி வருவான். கொக்குகளும் குளக்கரையில் வந்து குந்தும்; வண்டுகளும் வரிசையிலே வரும்.

ஓனிக்குப் பயந்த இருள் இந்தத் தேசத்தின் காடுகளில்தான் ஒளித்துக் கொள்ளும் மரங்கள் ஏந்தும் மலர் விளக்குகளின் வெளிச்சத்தில் தான் ஜீவராசிகள் நடமாடும். காட்டில் கணிகள் தானாகக் கணிந்து வீழும். தேன் பாயும் தேசம் இது.

பசுமை போர்த்த பழனங்கள் பருவ மங்கையர் போல் வரம்பு வேலிகளுக் குள்ளே தமது வாலிபத்தை மறைத்து நிற்கும். பனிமணி பதித்த புற்றரைகள்; அதில் பால் முட்டிகளோடு பைய நடைபோடும் பசுப் பெண்கள்.... ஆடி ஆடி அங்கும் இங்கும் குழை தின்னும் ஆடுகள்.

கவிதை எந்த வேளையிலும் கருத்தரிக்கும், கலப்பையால் பூமியைக் கிழிக்கும் போது,... கடலிலும் ஆற்றிலும் தோணிகளில் சவாரி செய்யும் போது,... கவிதை.... கவிதை.... ஊற்றெடுக்கும்!

நாட்டுக் கூத்தின் நாடு இது. பொங்கல் வந்தால் போதும் மத்தளமும் சல்லாரியும் பொங்கி எழும்.... இரவைப் பகலாக்கும் அதிசயம் இந்தத் தேசத்தில்தான் நடக்கும்.

புரவியில் அமர்ந்தவாறு மட்டக்களப்புத் தேசத்தின் புற அழகில் திளைத்து, அதன் கலைச் செல்வங்களை மனதில் எண்ணி வியந்து, காடு அடர்ந்த ஒற்றையெட்ப் பாதையில் சாவகாசமாக வந்து கொண்டிருந்த கலிங்க மாகளின் தூதனை மட்டக்களப்பு மண்ணின் மண்முனைக் கோட்டையில் ஆடி அசைந்து கொண்டிருந்த நந்திக் கொடி வருக என அழைப்பது போல ஒரு வசீகரத் தோற்றம் தருகிறது!

கோகர்ணம்

தம்பதெனியா அரசன் மூன்றாம் விஜயபாகுவும் அவனைச் சார்ந்த சங்கரக்கிந்த மகாசாமி தலைமையிலான புத்துபிக்குகள் சங்கமும் தன்னை முறியடிப்பதற்காக ஈழம் முழுவதும் உருவாக்கியுள்ள சிங்கள பெளத்த பேரினவாத உணர்வை எதிர்கொள்ள வேண்டின் இங்கு பரந்து வாழும் கலிங்கர், தமிழிடையே ஒன்றுபட்ட மனமும் ஒற்றுமையும் அவசியம் என்று உணர்ந்த கலிங்கமாகன் அதனைக் கட்டி எழுப்பும் ஒரு மார்க்கமாகவே தன் இனத்தவனான மட்டக்களப்பு மன்னனுக்கு திருமுகம் ஒன்று எழுதி அனுப்பியிருந்தான்.

இந்தப் பணியை ஒரு தூதன் மூலம் செய்து முடித்த மாகன் கிழக்கிற்கு மட்டுமன்றி முழு நாட்டிற்குமே முதுகெலும்பாக உள்ள இன்னுமொரு தமிழர் நிலமான கோகர்ணம் பற்றிய சிற்றனையில் ஆழ்ந்தான்.

மனித இனத்தின் தொட்டில் என்று வரலாற்று ஆசிரியர்களால் சுட்டிக் காட்டப்படும் குமரிக்கண்டம் கடலுக்கிரையான போதும் அதன் ஒரு சிறு பகுதியாக ஈழத்தின் கிழக்கில் விளங்கும் அந்தத் தமிழர் பூமியின் அருமை எண்ணியே ஒரு புறம் கடலும் மூப்புறம் குன்றுகளும் நின்று அதனை அரண் செய்கின்றன.

சிங்களவரின் முன்னோர் என்று மகாவம்சம் எடுத்துச் சொல்லும் விஜயன் என்பவன் தம்பபண்ணி என்றழைக்கப்பட்ட இந்தத் தேசத்தில் காலடி எடுத்து வைக்குமுன்பே, சிவபெருமான் கோகர்ணத்தின் குன்றினைத்தனது கோயிலாகக் கொண்டு அருளாட்சி செய்யலானான். இதனை நன்கறிந்த மேற்குலகம் கிழக்கின் உரோமாபுரி என்று அதனைப் பாராட்டி மகிழ்ந்தது

மச்சேகவரம், திரிகூடம், தெட்சணகயிலாயம் என்றெல்லாம் போற்றப்படும் கோகர்ணம் என்னும் சிவபூமியில் பொழியப்படும் அருள் மழையை அனுபவ வாயிலாக அறிந்திருந்த திருஞானசம்பந்தர் 'கோயிலுஞ் சனையும் கடலுடன் சூழ்ந்த கோணமாமலை அமர்ந்தாரே' என்று பாடிப் பக்திக் கடலில் மூழ்கினார். கோணேஸ்வரருக்கு சம்பந்தர் குட்டி மகிழ்ந்த பாமாலையைக் கண்டு தமிழகம் முழுவதுமே அவரைக் கை கூப்பித்தொழுதது.

கோகர்ணத்தின் இந்த வரலாற்றுக் குறிப்புக்களிலும், பொருமைகளிலும் மிதந்த கலிங்கமாகன் உள்ளாம், சோழரைப் போன்று ஷிராசரட்டையில் தனது ஆட்சியின் ஸ்திரத் தன்மையை நிலைநாட்டிடவும், உரோம், கிரேக்கம், சீனம், சீயம் முதலான நாடுகளோடு தொடர்ந்து வாணிபத்தில்ஸ்டுபாடுவும் கோகர்ணம் தனது கட்டுப்பாட்டில் இருக்க வேண்டுமென்று உறுதியாக நம்பினான்.

இந்த நம்பிக்கையின் வெளிப்பாடாகவே சோழ கங்க குலத்தைச் சேர்ந் தவனும், இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் அதிகாரிகளில் ஒருவனுமான சோழகங்கதேவன் எனும் குளக்கோட்டனை கோகர்ணத்தின் தனது ராஜப் பிரதிநிதியாக அங்கு அனுப்பி வைத்தான்.

சோழகங்கதேவனை, கலிங்கமாகனின் ராஜப்பிரதிநிதியாகக் கண்ட அத்தேசத்தின் கந்தளாய், பதவியா வாழ் தமிழர்களும், அந்தனைப் பெரு மக்களும் அவனுக்குத் தம் பூரண ஆதரவை அளிக்கின்றனர். ஒரு வகையில் சோழங்க தேவன் உருவில் சோழ இலங்கேஸ்வரனைக் கண்ட அவர்கள் மிகுந்த ஆனந்தம் அடைகின்றனர்.

இந்த ஆனந்தம், சோழர்களால் கந்தளாயில் கட்டப்பட்ட கோட்டையின் உச்சியில் நந்திக் கொடியை ஏற்றி அழகு பார்க்கின்றது.

கோகர்ணத்தின் ஆட்சிப்பொறுப்பை ஏற்ற சோழகங்க தேவனின் கவனம் முழுவதும் நாட்டின் அபிவிருத்தியின் பக்கமே திரும்புகின்றது. நாட்டை அபி விருத்தி செய்ய வேண்டுமாயின் விவசாயத்தை மேம்படுத்த வேண்டும் என எண்ணிய அவன் அத்தொழிலின் உயிர் நாடியான குளங்களை அமைக்கும் பணியில் ஈடுபடலானான்.

சோழகங்கதேவனின் இந்தப்பணி கந்தளாய்க்குளம், அல்லைக் குளம், வெண்டரசன் குளம் எனும் பெயரில் தோற்றும் பெற்று கோகர்ணம் முழுவதும் பசுமை கூத்தாடும்படி செய்தது.

பசுமையால் தனது தேசம் போர்த்தப்பட்டிருப்பது கண்டு பரவசம் அடைந்த சோழகங்கதேவன் தமிழ் நாட்டின் மருங்கார், திருநெல்வேலி, காரைக்கால் ஆகிய ஊர்களின் இருந்து குடிமக்களை வரவழைத்து நிலாவெளி, தம்பலகாமம், கங்குவேலி, வெருகல், மல்லிகைத்தீவு, ஈச்சிலம் பற்றை முதலான ஊர்களில் அவர்களைக் குடியேற்றி மானியமும் வழங்கினான்.

நாட்டின் அபிவிருத்தியில் ஈடுபட்டு அதில் பெரும் வெற்றியும் கண்ட சோழகங்கதேவன், கோயில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்னும் முதுமொழியை ஏற்றுக்கொள்ளும் வண்ணம் கோணேஸ்வரத்தைப் புனரமைத்து அதற்கு ஒரு புதுவடிவம் கொடுக்க விரும்பினான்.

முன்பு கடல்கோளினாலும், பின்பு சிங்கள மன்னன் மகாசேனன் முதலானோராலும் உருக்குலைக்கப்பட்ட கோணேஸ்வரத்தைப் புதுப்பிக்க முனைந்த சோழகங்க தேவன் மனக்கண்முன், திருப்பரங்குன்றம், திருக் கழுங்குன்றம் திருச்சிராப்பள்ளி ஆகிய ஊர்களில் குன்றின் மீது அமைக்கப்பட்ட கோயில்கள் வந்து நிற்கின்றன.

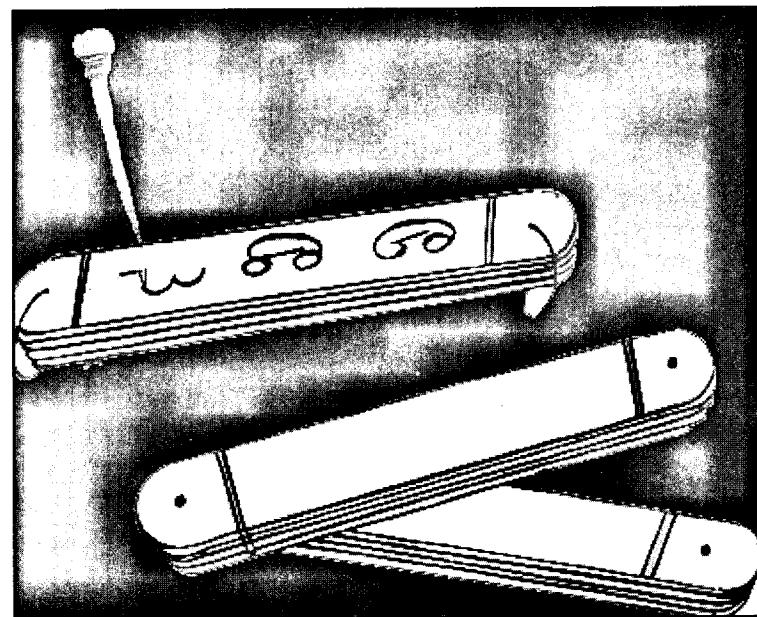
தமிழ்நாட்டில் குன்றுகளில் அமைக்கப்பட்ட இந்தக் கோயில்களாலும் தஞ்சைப் பெருவடையார் கோயிலின் மீதுள்ள மிகப்பெரிய தூபியாலும் வசீகரிக்கப்பட்ட சோழகங்கதேவன் அக்கோயில்களின் மாதிரியாகவே கோகரணத்தின் குன்றில் மூன்று கோயில்களை அமைக்கத் தீர்மானித்ததும் தமிழ் நாட்டில் இருந்து ஸ்தபதிகள் பலரை வரவழைத்தான்.

கிழக்கே கடலோரமாக பல்வேறு மலைத்தொடர்களால் அமைந்து முக்கோண வடிவில் கடலுக்குள் நீண்டு கிடக்கும் கோணேசர் மலைமீது ஈஸ்வரன், உமாதேவி, திருமால் ஆகிய மூன்று தெய்வங்களுக்கும் மூன்று கோயில்கள் சோழர் காலப் பாணியில் உருவாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஸ்தபதி பிரமாங்களின் இந்தப் படைப்பினைக் காண்பதற்காகத் தினமும் அங்கு செல்லும் சோழகங்க தேவன், கற்கள், ஸ்தபதிகளின் கையில் கலைவண்ணம் பெறும் அதிசயம் கண்டு ஆச்சியமடைகின்றான்.

கோயில் உருவாக்கத்தைத் தொடர்ந்து அக்குன்றுகளில் பாபநாசச் சனை, தீர்த்த மண்டபம், தேர் உலா வீதிகள் என்பனவும் அவற்றைச் சுற்றி ஒங்கி உயர்ந்த மதில்களும் எழுந்து நிற்கின்றன.

கோயில் பணி நிறைவடைகின்றது. கும்பாபிஷேகத்துக்காக நாள் குறிக்கப்படுகின்றது: இதனை முன்னிட்டு கோகரணம் முழுவதுமே திருவிழாக் கோலம் பூணுகிறது. நெற்றி முழுவதும் நீறணிந்த மக்கள் வெள்ளம்... பக்தியோடு பாடப்படும் சிவனேசர் செல்வர்களின் பாகுரங்கள்... அரோக்ரா முழுக்கம் .... அந்தத் தேசம் முழுவதும் எதிரொலிக்கின்றன.

குடமுழுக்கைச் சோழகங்க தேவனுடன் கண்டு களித்த மன்னன் கலிங்க மாகன் கோவில் பராமரிப்புக்கென இரண்டாயிரத்து எழுபது அவணம் நெல்விளை கின்ற பயிர்நிலத்தை நிவந்தமாக அளிக்கிறான். மக்கள் கடல் அவனை மனமார வாழ்த்துகின்றது. அவ்வேளை மாயரட்டையில் இருந்து வந்த ஒற்றன் ஒருவன் கொண்டு வந்த செய்தி அவனுக்கு கிடைக்கவே, அவனது முகத்தில் மகிழ்ச்சியின் ரேகைகள் பதிகின்றன.

மாயரட்டையையு...

ஆழத்தின் அரசியலில் தேவநம்பிய தீசன் காலத்தில் இருந்து பெளத்தம் இரண்டறக் கலந்து விட்டமையால், ஆட்சியாளர்கள் மகாசங்கத்தினரின் தயவில் தங்கியிருக்க வேண்டிய அவலத்தை முன்னோர் வாயிலாக நன்கு அறிந்து வைத்திருந்த மாயரட்டைமன்னன் மூன்றாம் விஜயபாகு, கலிங்கமாகனுக்கெதிராகத் தான் தொடுத்துள்ள போரில், மகாசங்கத்தினர் தாமாகவே முன்வந்து உதவு வார்கள் என்ற தனது நமபிக்கை வீண் போகாததையிட்டு பெரு மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

அந்நியனான் கலிங்கமாகனை நாட்டிலிருந்தே விரட்டியடிக்க வேண்டு மென்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்ட மகாசங்கம், சந்தர்ப்பத்தைச் சரியாகப் பயன்படுத்தும் நோக்கில் மன்னன் விஜயபாகுவை முன்னிறுத்தி சிங்களப் பேரினவாத உணர்வை நாடெங்கும் நெருப்பென மூட்டி விடும் பெரும் முயற்சியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டது.

எல்லாளன், கைமுனு காலத்திலும், பின்பு மெளரிய அரசுகுலத் தவனான தாதுசேனன் காலத்திலும் அந்நியரை ஏதிர்ப்பதற்குப் பயன்படுத்திய இந்தச் சிங்கள இனவாதம் எனும் பேராயுதத்தை, முதலாம் விஜயபாகு, சோழரை எதிர்த்துத் தோள் தட்டியபோது பிரயோகித்து வெற்றிகண்ட மகாசங்கம், இந்த இனப்போரிலும் அத்தகைய வெற்றியை அடைய முடியுமென்று திடமாக நம்பியது.

மாயரட்டையின் மன்னன் விஜயபாகு தலைமையில் மகாசங்கம் ஆரம்பித்து வைத்த இந்த இனவாதத் தீ பற்றி எழுந்த சமயத்தில் யாருமே எதிர்பாராத பேரிடி அதன் மேல் விழுந்தது. மாயரட்டையின் மன்னனாக நான்கு ஆண்டுகள் மட்டும் ஆட்சி செய்த விஜயபாகுவின் திறர் மறைவினைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் அந்தத் தேசம் தவித்தது; மகாசங்கம் தடுமாறியது.

ஒருவனின் துயரம் இன்னுமொருவனின் சந்தோசம் ஆகலாம் என்பது போல விஜயபாகுவின் மரணம் பற்றி ஒற்றன் மூலம் கேள்விப்பட்ட மாகன் அதன் நிமித்தம் மகிழ்ச்சியடைந்தான் எனினும், அது தற்காலிகமானதொன்றே என்பதை அவனது மைந்தன் இரண்டாம் பராக்கிரமபாகுவின் மகுடாபிழேகம் அவனுக்குப் பகிரங்கமாகத் தெரிவித்தது.

பாலவயதில் இருந்தே மகாசங்கத்தினரின் அரவணைப்பில் தனது வாழ்க்கை முறையை அமைத்துக்கொண்ட பராக்கிரமபாகு, தந்தையை விட பெளத்த உணர்வில் அதிகம் ஊறித் திளைத் தவனாக இருந்தமையால், மாகனுக்கெதிரான போரை அவன் தீவிரப்படுத்தினான். அரசனின் இந்தச் செயல் சங்கத்தினரின் நெஞ்சில் பால்வார்த்தது போல இருந்தது. இதனால் பிக்குகளின் விகாரைகளும் போர்ப்பாசறைகளாகின.

பல்வேறு கலைகளிலும் சின்னங்சிறு வயதிலேயே நல்ல பயிற்சி பெற்றிருந்த பராக்கிரமபாகு, சிங்களம், தமிழ், சமஸ்கிருதம், பாளி, முதலான மொழிகளில் பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தாலும், அவனது இனவாதப் போக்கிற்கு மகாசங்கம் அவனை வளர்த்த முறையே காரணம் என்பது தமிழர்களுக்கும், கலிங்கருக்கும் நன்றாகவே தெரிந்திருந்தது. இதனால் ஈழம் முழுவதையும் ஒரு குடையின் கீழ் கொண்டு வருவேன் என்று அவன் சபதம் செய்ததையிட்டு அவர்கள் ஆச்சரியப்படவில்லை.

சிங்கள இன உணர்வின் ஓர் அடையாளமாகவே, பராக்கிரமபாகு, தன் தந்தையால் பெலிகலவில் வைக்கப்பட்டிருந்த புனித சின்னங்களைக் கொண்டு வந்து அவற்றை தம் பதைனியாவில் பாதுகாப்பாக வைப்பதற்கென பிரமாண்டமான ஒரு விகாரையை எழுப்பி அதன் பொருட்டு ஒரு பெரும் விழாவையும் மிகச் சிறப்பாக நடத்திக் காட்டினான்.

மகா சங்கத்தினருக்கு பராக்கிரமபாகுவின் இந்தச் செயல் இன்னும் அதிக மகிழ்ச்சியை அளித்ததால், அவனது இளவைலும் யுவராஜனுமான புவனேகபாகுவையும் இணைத்துக் கொண்டு இராசரட்டையின் வன்னித் தலைவர் சிலரை அனுகி அரசன் பக்கம் இணைப்பதில் முயன்று அதில் அவர்கள் வெற்றியும் பெற்றனர்.

மகாசங்கத்தினரின் இந்த அரசியல் நடவடிக்கைகளோடு பராக்கிரம பாகுவின் அறிவும், ஆற்றலும் அவனது, ஐந்து மைந்தர்களின் ஒற்றுமையும் ஒன்று சேர்ந்தபோது மாகனுக்கு அது ஒரு பெரும் சவாலாகவே தோற்றும் தந்தது

மாகனுக்கெதிரான தனது போர் வியூகத்தைத் தன்னளவில் மட்டும் வரையறை செய்யாமல், தனது முன்னோர் போன்று பாண்டியன் உதவியையும் கோரிப் பெறுவதிலும் பராக்கிரமபாகு கண்ணாயிருந்தான்.

தனது முன்னோன் விஜயனும், அவனது தோழர்களும், தமிழகத்துப் பாண்டிய அரசு குடும்பத்தோடு செய்து கொண்ட திருமண

ஒப்பந்தத்தினால் தழைத்தெழுந்த இவ்வறவு முதலாம் விஜயபாகு, தனது உடன் பிறந்தாள் மித்தாவுக்கு ஒரு பாண்டிய இளவரசனை மணமுடித்து வைத்ததன் மூலம் மேலும் பலம் பெற்று விட்டமையை நன்கு எண்ணிப் பார்த்த பராக்கிரமபாகு தனது கோரிக்கையைப் பாண்டியன் தட்டமாட்டான் என்று நிச்சயமாக நம்பினான்.

அதேசமயம், பராக்கிரமபாகு தம்பதெனியாவின் அரசனாக முடிகுடிய பிறகு பாண்டியப் பேரரசின் சக்கரவர்த்தியாகத் திகழ்ந்த முதலாம் ஐடாவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் தனது பார்வையை ஈழத்தின் மீது மிகுந்த அக்கறையோடு ஓட விட்டான்.

→ மட்டக்களப்பு மன்னன் ←

மருதமும் மூல்லையும் மயங்கித் தமுவும் மண்முனை எனும் தமிழர் பூமியைப் புதுக்கி பொன்னகராக்கி அதில் கலிங்க தேசத்தின் அரசன் குலசேகரனின் புதல்வி உலகநாசசிக்காக மட்டக்களப்பு மன்னன் குணசிங்கன் உருவாக்கிய ஒரு பெரும் மாளிகையின் வாயிலில் அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்த நந்திக்கொடி அளித்த வரவேற்பு மாகனின் தூதன் விக்கிரமனுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

நந்திக்கொடி தந்த நல் வரவேற்பு மட்டக்களப்புத் தமிழரின் விருந்தோம்பும் பண்பினை விளக்கி நிற்பதாக எண்ணிய விக்கிரமன், அந்த மன்னின் வேந்தன் சுகதிரனைப் பணிந்து திருமுகத்தைக் கையளித்தான்.

தனது இனத்தவனும், தோழனும், இராசரட்டை மன்னனுமான கலிங்கமாகன் வரைந்தனுப்பிய திருமுகத்தை மகிழ்ச்சியோடு பெற்று வாசித்த சுகதிரன் ஈழத்தமிழர்களுக்கும், கலிங்கர்களுக்கும் ஏதிராக மாயரட்டை அரசனும், மகாசங்கத்தினரும் தொடுத்துள்ள இனவாதப் போரை முறியடிப்பதற்கு இது நல்ல சுந்தரப்பம் என்றேகருதினான்.

இந்த எண்ணத்தை விக்கிரமனிடம் எடுத்துரைத்த சுகதிரன், தனது இராசசியத்தில் வாழும் இரண்டு இனங்களும் இராசரட்டை மன்னனுக்கு விகவாசமாக இருக்கும் என்ற உறுதிமொழியையும் வழங்கினான்.

மட்டக்களப்பு மன்னனின் உறுதி மொழியைப் பெற்றுக் கொண்ட தூதுவன், உள்ளம் மகிழ்ந்தவனாய் அரசன் விருப்பப்படி அரண்மனையில் சிறுபொழுது தங்கி விருந்துண்டு களித்ததும் தனது புரவிமீது ஏறி அமர்ந்தான். அது ஐனாநாத மங்கலம் நோக்கிப் பாய்ந்தது.

புழுதியைக் கிளாப்பிக் கொண்டு சென்ற புரவியின் பாய்ச்சலைப் பார்த்தவாறு நின்ற சுகதிரன் மனம் இந்தத் தேசத்தை நினைத்து இரங்கியது.....

எத்துணை அழகிய தேசம் இது! என்ன வளந்தான் இங்கு இல்லை? ஒரு புறம் மூல்லை: மறுபுறம் குறிஞ்சி. இந்த இரண்டு

நிலங்களையும் இணைத்தாற்போல எழுந்து நிற்கும் மருதம், நெய்தல்.... நான்கு நிலமும் கூடிக் குலவும் நாடு அல்லவா இது? இப்படிப்பட்ட தேசத்தையா இனவாத நெருப்பு எரிக்க வேண்டும்? இறைவா! இது என்ன கொடுமை?

தேசத்தின் நிலை குறித்துத் தனக்குள் தேம்பிய மன்னன் சுகதிரன் இது போன்ற தருணங்களில் தனக்குத் தேறுதல் தரும் கொங்குகாசி தான்தோன்றீஸ்வரன்' பக்கம் தன் உள்ளத்தைத் திருப்புகிறான்.... அங்கே...

பலநாறு ஆண் டுக்னுக்கு முன்பு மட்டக்களப்பு அரசி உலகநாச்சியாரால் அமைக்கப்பட்ட ஆலயத்தில் சுயம்புவிங்கமாக அமர்ந்து அருள்மழை பெய்து கொண்டிருக்கின்றான் ஈஸ்வரன்..... அந்தத்திருத்தலத்தில் சங்கமர் எனும் வீரசைவர் நித்தம் செய்யும் மூன்று காலப் புசையின் போது எழும் சாம்பிராணி, கர்ப்பூர வாசத்துடன், சாத்தும் பூக்களின் நறுமணமும் சங்கமித்து மட்டக்களப்புத் தேசம் முழுவதையுமே பரவசத்தில் ஆழ்த்துகின்றது.

பங்குனி உத்திரத்தில் நடைபெறும் தான்தோன்றீஸ்வரர் கோயில் திரு விழாவைக்காண பலகோடிக் கண்கள் வேண்டும். கொடியேற்றத்தில் இருந்து குதூகலத் தேரோட்டம் வரை இடம் பெறும், கோயில் திருவிழாவை நினைந்து, அதில் தன்னை இழந்து நின்ற மன்னனை, தன்டை ஒவி தன் பக்கம் இழுக்கின்றது. அங்கே, அரசி அங்கையற்கண்ணி, அவனேதிரே அபிந்ய சரஸ் வதியாக அடி எடுத்து வைக்கின்றாள்.

வா... அங்கையற்கண்ணி... என் மனப்பாரம் தீர் உன்னோடுதான் உரையாட வேண்டும்....

மனப்பாரமா...?

ஆமாம்... மனப்பாரம் தான்... இப்படி அமர்ந்து கொள் சொல்கிறேன்...

அரசனின் வார்த்தைகளிலும் அவனது முகத்திலும் தெரிந்த குழப்பத்தைப் புரிந்து கொண்ட அங்கையற்கண்ணி அவனருகே அமர்ந்து கொள்கிறாள். அரசன் தன் மனப்பாரத்தை அவனிடம் இறக்கி வைக்கின்றான்.

இன்று அரசன் கலிங்கமாகனின் தூதுவன் வந்தான் அல்லவா....?

ஆமாம்... கேள்விப்பட்டேன்... ஏதும் விசேடமா?

சமுத்தின் தெற்கில் தமிழருக்கும் கலிங்கருக்கும் எதிராக ஓர் இனவாத யுத்தம் மூண்டு விட்டதாம்...

இனவாதயுத்தமா....?

அப்படித்தான் ... எல்லாளன் கைமுனு காலத்திலேயே ஆரம்பமான இந்த இனவாதம் இந்நாட்டிற்கு மிகவும் பழக்கமானது... இராசரட்டை மன்னன் அந்நியன்... வீரசைவன். இந்தக் காரணங்களுக்காக மாயரட்டை மன்னனும் மகாசங்கத்தினரும் கடுமையாக அவனை எதிர்க்கின்றார்கள்....

என் அவர்கள் எதிர்க்க வேண்டும்? சிங்கள இனத்தோடு கலிங்க இரத்தம் சேர்ந்து எத்தனையோ ஆண்டுகள் ஆகின்றனவே.... சமுத்தின் இணையில்லா மன்னன் முதலாம் பராக் கிரிமபாகுவின் தாய் இரத்தினவல்லியைப் பெற்றெடுத்தவள் திரிலோகசுந்தரி எனும் கலிங்க இளவரசி அல்லவா? என் புகழ்மிக்க நிசங்மல்லனும் ஒரு கலிங்கன் தானே... இவன் மகாபராக்கிரிமபாகுவின் உறவினனும்கூட....

இந்த உண்மைகள் தெரிந்திருந்தும் ஏன் அவர்கள் இப்படி நடந்து கொள்கிறார்கள்?

அங்கையற்கண்ணி.... இதற்குப் பெயர்தான் அரசியல்... அரசியலுக்காக எதையும் செய்ய நம் நாட்டில் சில மனிதர்கள் ஆயத்தமாக இருக்கின்றார்கள்.... இப்போது பிற மதங்களையும் போலி மதங்கள் என்று கூறி அவற்றையும் இந்த மனிதப் பிறவிகள் எதிர்க்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள்...

மத எதிர்ப்பா....?

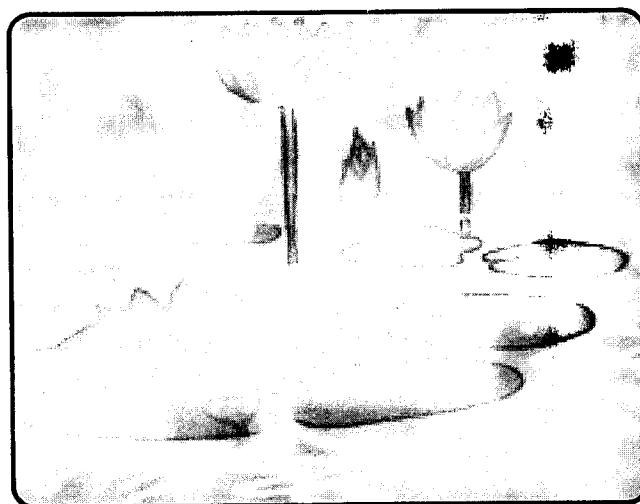
ஆமாம்... சோழர்கள் தமது ஆட்சியின் போது சமுத்திற்கும் இந்தியாவிலிருக்குமிடையேயுள்ள ஜலசந்தியை 'சோழவாவி' ஆக்கியது போல இந் நாட்டையும் இந்து மயமாக்கி விட்டார்களாம்...

ஜனநாதமங்கலத்தில் வானவன் மாதேவி ஈஸ் வரம்,

மாதோட்டத்தில் இராஜராஜஸ்வரம், பதவியாவில் இரவிகுல மாணிக்க சஸ்வரம், கந்தளாயில் விஜயராஜ ஈஸ்வரம், கோகர்ணத்தில் கோணேஸ்வரம், மட்டக்களப்பில் தான்தோன்றீஸ்வரம், நாகதேசத்தில் சட்நாதாஸஸ்வரம் ... இப்படி எத்தனையோ ஈஸ்வரங்களால் ஈழத்தில் இந்துமதக் கொடி பறக்கின்றதாம்...

சோழர்கள் மட்டுமா இப்படிச் செய்தார்கள்? அசோகசக்கரவர்த்தியின் ஆதரவோடு தேவநம்பியதீசன் செய்தது என்னவாம்? தமிழ் நாட்டை முஸ்லிம்கள் ஆண்ட அந்தக் குறுகிய காலத்தில் என்ன நடைபெற்றது? தமிழர்கள் வாள்முனையில் முஸ்லிம்களாக்கப்படவில்லையா...? ஆனால் ... மற்றவர்களை விட சோழர்கள் சமயப் பொறுமை உள்ளவர்கள் என்பதற்குக் கோகர்ணத்தில் அவர்களால் பராமரிக்கப்பட்ட இராஜராஜப் பெரும் பள்ளி என்ற பெளத்த விகாரையே தக்க சான்று....

அடேயப்பா .... சரித்திர அறிவின் சுரங்கம் நீ ... ஆச்சரியமாய் இருக்கிறதே... என்று அதிசயப்பட்ட அரசன் தனது பட்டத்துராணி அங்கயற்கண்ணியை அன்புடன் அணைத்துக்கொள்கின்றான். அதைக் காண விரும்பாத கதிரவன் குடதிசை நோக்கி மிக வேகமாக விரைகின்றான். தடாகங்களில் மலர்ந்த முகத்தோடு நின்ற தாமரைப் பெண்களும் நாணத்தால் தலை கவிழ்கின்றன.

நூலா முஞ்சுத்திலே

பளபளக்கும் பட்டு விரித்த பஞ்ச அமளியில் இருந்து திடீரென விழித் தெழுந்த கலிங்கமாகனின் பட்டத்துராணி அதிமதி, வேனிற்காலப் புமுக்கத்தில் இருந்து விடுபடுவதற்காக அரண்மனை நிலா முற்றத்தை நோக்கி அடி எடுத்து வைத்தாள்.

அது ஒரு சித்திரைத் திங்கள். பாற்பானை பொங்கி வழிவது போலத் தோன்றிய பெளர்ணமி நிலவு, பூமி முழுவதும் ஒளி மழையைப் பொழிந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த ஒளிமழையில் வெறும் கற்றுகள் கூட வெள்ளித் துண்டங்களாகப் பிரகாசிக்கின்றன. மரம், செடி கொடிகளுக்கு நடைபெறும் இந்தப் பாலாபிழேகம் கண்டு பரவசத்தில் ஆழ்ந்த அதிமதி, இயற்கை, மனிதனை விட எவ்வளவோ நல்லது என்று எண்ணியவளாய் அரமியத்தின் சுகத்தை அனுபவித்தபடி அங்கு போடப்பட்டிருந்த மல்லிகைப் பந்தலின் கீழ் நின்று கொண்டிருக்கின்றாள். காற்று அச்சமயம் ஓயிவந்து அவளைக் கட்டிப் பிடித்துக் கூத்தாடுகிறது.

தன்னைத் தொட்டு விளையாடிய வேனிற்காலக் காற்றின் ஸ்பரிசத்தில் தனி இன்பம் கண்ட அதிமதி, அந்த இரவுப் போதில் மிக அழகாகத் தோன்றிய ஜனநாத மங்கலத்தின் மீது தனது பார்வையைப் படரவிடுகின்றாள்.

அரசியல் குழப்பங்களால் நாடு முழுவதும் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுள்ள இன்றைய சூழ்நிலையில் எவ்வித கவலையுமின்றி ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் அந்நகரம் இருப்பதை அவதானித்த அதிமதி இதுதான் அதனை ஆண்ட பராக்கிரமபாகுவின் அசாதாரண இயல்போ என்று வியந்தவளாய் அந்நகரையே மீண்டும் மீண்டும் உற்றுப் பார்க்கின்றாள். பராக்கிரமபாகுவின் பெருமையை அப்படியே எடுத்துக் காட்டுவது போல அந்த அரசமாளிகை தோற்றும் தருகின்றது.

ஏழு மாடிகளை உடையதாய் செங்கற்களால் மிகச் சிறந்த முறையில் கட்டி எழுப்பப்பட்ட அந்த எழில் மிகு அரண்மனையை இணைத்தாற்போல ராஜவேசிதுயங்க மண்டபம், தனது பெயருக்கேற்ப அனைவரையும் தன் வசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

அந்த மாளிகையைச் சுற்றி எழுப்பப்பட்ட அரும்பெரும் எயில்கள்.... அதற்குள் ஆயிரமாய் பூத்துக் குலுங்கும் பல வண்ண மலர்கள்.... அம் மலர்களின் நறுமணத்தையும் குனுமமையையும் அனுபவித்துக் கொண்டே அரசுகுமாரிகள் நீராடுவதற்கென அமைக்கப்பட்ட பொய்கைகள்.... கேணிகள்....அந்த அன்னங்கள் அழகுநடை பயில்வதற்கென அகன்ற பாயாய் விரிந்திருக்கும் பசும்புல் தரைகள்.... ஐநாதமங்கலத்திற்கு ஒரு பெரும் சோபித்தையே அள்ளித் தருகின்றன.

இந்த இயற்கை இன்பத்திற்கு எவ்விதத்திலும் குறையாத அளவுக்கு இரவுப் போதில் இசை நடன அமுதத்தை அள்ளிப் பருகவென மகாபராக்கிரமபாகுவால் அற்புதக் கலையைழோடு அமைக்கப்பட்ட சரஸ்வதி மண்டபத்தைக் கண்ணுற்ற அதிமதி, சில திங்களுக்கு முன்பு அம் மண்டபத்தில் அரசனோடு அமர்ந்திருந்து தேவதாசிகளின் கலை இன்பத்தை இரண்டு கண்களாலும் கண்டு களித்ததை மனதில் அசைபோட்டவளாய் இதற் கெல் லாம் காரணகர்த் தாவான மகாபராக்கிரமபாகு பற்றிய சிந்தனையில் மிதக்கலானாள்.

பாண்டிய நாட்டின் மீதும், சொர்ணபூமி மீதும் படை எடுத்துத் தனது பலத்தை நிருபித்துக் காட்டிய பராக்கிரமபாகுவின் தந்தை வழிப்பாட்டன் ஓர் பாண்டிய இவரசன் என்பதும், தாய் இரத்தினவல்லி தமது தேசத்தைச் சேர்ந்த திரிலோகசுந்தரியின் புதல்வி என்பதும் தெரிந்திருந்த அதிமதி, பராக்கிரமபாகுவின் சமயப் பொறுமையையும், இச் சந்தர்ப்பத்தில் எண்ணிப் பார்க்கத் தவறவில்லை.

மகாகாசியப்ப தேரரின் தலைமையில் பெளத்த மதத்தைத் தூய்மைப்படுத்திய பராக்கிரமபாகு, சோழப் பேரரசின் ஐநாத மங்கலம், பதவியா, கந்தளாய் முதலான ஊர்களில் எழுப்பப்பட்ட சைவ ஆலயங்களுக்கு விஜயபாகுவைப் போல மானியம் வழங்கி ஆதரித்ததோடு தனது அரண்மனையை அடுத்துப் பிராமணர்களுக்கென ஒரு பெரிய கூடத்தையும் அமைத்துக் கொடுத்தான்.

இது மட்டுமன்றி பாட்டன் விஜயபாகுவைப் பின்பற்றி தனது படைப்பிரிவுகளில் தமிழ் வீரர்களையும் பெருமளவில் இணைத்துக் கொண்ட பராக்கிரமபாகு, சொர்ணபூமி மீது படை எடுத்தபோது அதற்குத் தளபதியாக ஆதித்தன எனும் தமிழன் ஒருவனை நியமித்திருந்த அவனது விரிந்த மனப்பான்மையையும் எண்ணி எண்ணி வியந்த அதிமதி, அப்படி ஒரு ஆட்சியாளன் இல்லாததுதான் நாடு இன்று காணும் இனப்பூசல் களுக்கான உண்மையான காரணம் என உறுதியாக நம்பினாள்.

மகா பராக்கிரமபாகுவின் மரணத்தின் பின் அரசனான நிசங்க மல்லன் ஒரு கலிங்கன் என்பதைத் தெரிந்து வைத்திருந்த அதிமதி அவனும் விஜயபாகு, பராக்கிரமபாகு போல இந்நாட்டின் இன, மத ஒற்றுமைக்காக எடுத்த முயற்சிகளை மக்கள் இவ்வளவு விரைவில் மறந்து விட்டார்களே என்று எண்ணியபோது துக்கம் அவள் தொண்டையை அடைத்துக் கொண்டது.

பராக்கிரமபாகுவின் மருகன் முறையினான நிசங்கமல்லன் ஆரம்பத்தில் ஒரு சைவனாக இருந்த போதும், பின் அரசியல் காரணங்களுக்காக, தேவநம்பியதீசன் போல ஒரு பெளத்தனாகி அதன் வளர்ச்சிக்காக பல பணிகளை மேற்கொண்டாலும் அவன் சைவத்தை மறந்து விடவில்லை என்பதையே இராமேஸ்வரத்தில் அவன் நிறுவிய நிசங்கஸ்வரம் காட்டுவதாக அவள் உணர்ந்தாள்.

தனது ஒன்பது ஆண்டுகால ஆட்சியில் இனமத செளயன் னியத்திற்காக அவன் உழைத்த போதும் கலிங்கன் என்ற ஒரே காரணத்திற்காகவே சிங்களவரும் பாண்டியரும் அவனை ஏதிர்த்தனர் என உறுதியாக நம்பிய அதிமதி அப்படி ஒரு நிலை தனது கணவனுக்கும் தற்போது ஏற்பட்டிருப்பதாகக் கருதினாள்.

நிசங்கமல்லனை, சிங்களவர்கள் நிராகரித்தமைக்கு அவர்களின் நாட்டுப்பற்று ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். இந்தப் பற்று அனைத்து மக்களுக்கும் இருக்க வேண்டும் என்பதில் ஜயமில்லை. ஆனால், பாண்டியர் அவளிடம் காட்டிய பகைமைக்கு, அவர்கள் இந்நாட்டைச் சோழரைப் போல ஆளவேண்டும் என்ற ஆசையே அடிப்படை என்று தனக்குள் முடிவு கட்டிய அதிமதி, தமிழகத்தில் சோழப் பேரரசு மறைந்து, அதனிடத்தில் பாண்டியப் பேரரசு தலையெடுத்திருப்பதை நினைத்துப் பார்த்தபோது அந்த இரவில் அவள் உடல் முழுவதும் வியர்வையில் நனைந்தது.

நாட்டின் அரசியல் நிகழ்வுகளை தனது மனதில் அசைபோட்டபடி அரமியத்தின் மல்லிகைப் பந்தவின் கீழ் நின்று கொண்டிருந்த இராசரட்டையின் பட்டத்துராணி, அன்பு தோய அதிமதி என்று அழைப்பது கேட்டு சட்டெனத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அங்கே அவளது நாயகன் கலிங்கமாகன் அவனை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான்.

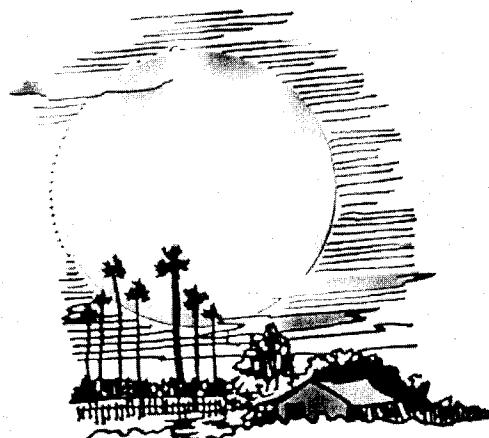
அரசனைக் கண்ட அதிமதி, ஓடிப்போய் அவன் அகன்ற மார்பில் முகம் புதைத்துக் கொண்டே, ‘தூக்கம் வரவில்லை. அத்தோடு கோடைப்

புமுக்கம் வேறு, அதனால் எழுந்து நிலா முற்றத்திற்கு வந்து விட்டேன்' என்றாள் ஒருவித குழப்பத்தோடு.

அரசியின் குரலில் இருந்த பதற்றத்தையும் வார்த்தைகளில் தெரிந்த குழப்பத்தையும் கவனித்த மாகன் 'என்ன நீ எதற்கோ அஞ்சவது போலத் தெரிகின்றதே!' என்றான். அவளை ஆரத் தழுவியபடி.

நிலா காயும் அந்த நிசியில் அரசனின் தழுவலில் ஆனந்த சொர்க்கத்தையே அனுபவித்த அதிமதி அந்தச் சுகத்தில் இருந்து விடுபட மனமில்லாமல், நாட்டின் இன்றைய இனவாத அரசியலைக் கவனிக்கும் போது என்னைப் போன்ற பெண்கள் அச்சப்படாமல் இருக்க முடியுமா என்று சினாங்கினாள் ஒரு குழந்தையைப் போல!

அதிமதியின் அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட மாகன் மெல்லச் சிரித்துக் கொண்டே, "ந்யூம் ஒரு பெண்தான். ஆனால் ஆளப் பிறந்த அரசி என்பதை மறந்து விடாதே. உன்னைப் போல அரசகுடும்பத்துப் பெண்கள் இந்த நாட்டை ஆண்டிருக்கின்றார்கள். அரசியலில் ஆயிரம் இருக்கும்.ஆள விரும்புவோர் அவற்றையெல்லாம் துணிவுடன் எதிர்கொண்டு சமாளிப்பதில்தான், அவர்களின் வெற்றியும் புகழும் தங்கி இருக்கின்றன என்று அதிமதிக்கு எடுத்துக் கூறிய கலங்கமாகன், ஈழத்து அரசியலில் இருந்து என்னை அப்புறப்படுத்தத் துடிக்கும் அனைத்துப் பகைவரையும் வென்று வெற்றிவாகை குடுவேன், என்று உறுதியான சூரியில் கூறியபோது, ஓர் அரசனிடம் இருக்கவேண்டிய அறிவு, ஆற்றல், துணிவு ஆகிய பண்புகள் தன் கணவனிடமும் இருப்பது கண்டு அதிமதி உண்மையிலேயே பிரமித்து நின்றாள்!

வீர சௌவாந்

பூத்துக் குலுங்கும் மலர்களில் இருந்து வடியும் மது நீரிலும் கலந்து விடுவதால் அதில் நீந்தி விளையாடும் மீன்களும் மயங்கி விழும் பொய்கைகள் நிறைந்த கிராமம் கோவில்குளம். மருதம் சூடிய மன்முனை இராசதானியின் ஊர்ச் செல்வங்களில் ஒன்றான கோவில்குளம், காலையில் பூக்களின் கைலாயமாகவே காட்சி தருகின்றது.

காற்று ஊஞ்சல் ஆடும் கொடிகளும், தலைவாரி விடும் தருக்களும் நிறைந்த இந்தக் கிராமத்தில், அண்ணாந்து பார்க்க வைக்கும் அழகிய ராஜகோபுரங்களோடு அனைவரையும் ஸ்ரத்த வண்ணம் எழுந்து நிற்கின்றது லிங்கேஸ்வரம்.

பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பு மட்டக்களப்பு இராச்சியத்தின் பட்டத்துராணியாகத் திகழ்ந்த உலகநாச்சியாரால் உருவாக்கப்பட்டு கலிங்கத்தில் இருந்து, அவள் கொண்டு வந்த காசிலிங்கம் பிரதிலிஸ்டை செய்யப்பட்ட இவ்வாலயம், கோயில் குளத்தின் சிகரம் என்றே மக்களால் கொண்டாடப்படுகின்றது.

சரித்திரிச் சிறப்பு மிக்க இந்தச் சிவாலயத்தின் முற்றத்தில் நிழற்பந்தல் போட்டு நிற்கும் இலுப்பை மரத்தின் கீழ் ஒருவர் ஆசுவாசமாக அமர்ந்திருக்கின்றார். பார்வையில்ஒரு அநுபூதி போல் தோற்றம் அளித்த அவரது சடாமுடியும், முகத்தின் அரைவாசியை மூடி மறைத்த தாடியும், மீசையும், காசி சந்தியாசிகளை நினைவுட்டுகின்றன. நெற்றி முழுவதும் நீற்றுக்குள் மறைந்துவிட, கழுத்தில் தொங்கும் இலிங்காயுதம் அந்த அபூர்வப் பிரகிருதியை யார் என்று அடையாளம் காட்டுகின்றது.

ஒருவகையில், சங்கமருவிய காலத்துச் சமயவாதிகளை நினைவுட்டும் அந்தச் சாமியாரிடமிருந்து தங்குதடையின்றி தத்துவ விசாரங்கள் தண்ணீராகப் பாய்ந்து வருகின்றன. ஆயினும் அப் பிரவாகத்தில் அங்கு வேடிக்கை பார்க்கக் கூடி நின்ற மக்களால் நனையக் கூட முடியவில்லை என்பதை அவர்களது முகங்களும், முனைமுனைப்புக்களும் துலாம்பரமாக்குகின்றன.

இயற்கையோடு இரண்டறக் கலந்து வாழ்ந்து, குறிஞ்சி நிலத்தழகை முருகு என்று கை குவித்தும் வீரத்தைக் கொற்றவைத் தெய்வம் என்று போற்றியும் வாழ்ந்த சங்க காலத் தமிழரின் சந்ததிகளான மட்டக்களப்பு இராச்சியத்தின் மக்களுக்கு ஆரியரின் சிந்தனையில் இருந்து பிறந்த அந்தச் சாதுவின் சமய விசாரங்கள் புரியாலிடினும் அவர் ஒரு வீரசைவ வாதி என்பது மட்டும் நன்கு தெரிகின்றது.

தன்னைச் சுற்றி நின்ற மக்களின் உணர்ச்சியைப் பற்றிச் சற்றும் கவலைப்படாத அந்த வீரசைவவாதி தத்துவ விசாரத்தில் மூழ்கிப் போகின்றார். அதனால், பொறுமை இழந்த இளைஞருள் ஒருவன் அவர்மீது கேள்விக் கணைகளைத் தொடுக்க ஆரம்பிக்கின்றான்.

சாமி ... தாங்கள் சொல்லும் சமயமும் தத்துவமும் எங்களுக்குப் புதிது அதனால் முதலில் வீரசைவம் என்றால் என்னவென்று விளக்கமாகக் கூறுங்கள் என்றான்.

இளைஞின் இந்தக் கேள்வி, வீரசைவவாதிக்கு இளக்காரமாகத் தோன்றியிருக்க வேண்டும். அதனால் ஒரு கேலிச் சிரிப்பை உதிர்த்துவிட்டு, வீரசைவம் என்பது, வீரர்களின் சைவம் அல்லது, வீரத்தன்மையுடைய சைவம் என்று ஒரு வித இறுமாப்போடு பதிலிறுக்கின்றார்.

சமயவாதியின் இந்தப் பதிலோடு சமரஸம் செய்ய விரும்பாத இளைஞன், சரி, இது எப்போது தோன்றியது? என்று இன்னுமொரு வினா அம்பை எய்கின்றான்.

இந்த வினா அம்பால் சற்று விதிர்த்துப்போன சமயவாதி, எப்போது என்று எவரும் அறியார். ஆனால் இதன் ஆரம்ப கர்த்தாக்கள் ஜவர். அவ்வைவரை மக்கள், ஏகோராமர், பண்டதராத்தியர், இரேவனார், மருளர், விஸ்வராத்தியர் என்ற நாமத்தினால் வழங்குவர் என்கின்றார்.

வீரசைவவாதியின் இந்தப் பதிலோடு விட்டுவிட விரும்பாத இளைஞன், தனது வினாக்கணையைத் தொடர்ந்துவிடுக்கிறான்.

வீரசைவம் எதைப் பற்றி எடுத்துரைக்கின்றது?

பரமசிவன் என்னும் இறைவன்... அவனிடமிருந்து பிரிக்க முடியாத சக்தி... ஆன்மா... பிரபஞ்சம்... இவை பற்றியே வீரசைவம் விளம்புகின்றது.

இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் படைத்தது யார்?

இறைவனின் மாயை அல்லது சக்தியே பிரபஞ்சமாக வடிவெடுக்கின்றது. இந்தச் சக்தி அல்லது மாயையே இப்பிரபஞ்சத்தினை உண்டாக்கிய முதல் காரணம் ஆயினும் பிரபஞ்சமாகத் தோற்றுமெடுக்கும் இறைவன் எம்மாறுதலையும் அடைவதில்லை. இதற்கான காரணம் அவனிடமிருந்து பிரிக்க முடியாத சக்தியாகும்.

பிரபஞ்சம் பற்றிய விளக்கம் இளைஞனுக்குப் புரியவில்லை என்பதை நன்கு தெரிந்து கொண்ட வீரசைவவாதி, தத்துவத்தை ஒரு பெரும் மழையாகவே பொழிகின்றார்.

வீரசைவத்தில், குரு, சங்கமம், இலிங்கம் எனும் மூன்று பதங்கள் முக்கியமானவை. குரு என்பவன் ஆண்மீக ஆசிரியன். சங்கமம் என்பது முழுமைபெற்ற ஆன்மா. இலிங்கம் என்பது சிவம். முத்தி அடைய விரும்புபவன் தன்னிடமுள்ள அனைத்தையும், இம் மூன்றில் கும் கொடுத்துவிட வேண்டும். இறை அருளைப் பெறுவதற்கு இந்த மூன்றையும் வழிபட்டு அவற்றோடுள்ளுபட வேண்டும். இதனை மேற்கொள்ள எட்டு வழிகள் உண்டு. அவற்றில் சங்கமரின் பாதங்களைக் கழுவி அந்நீரை அருந்துதலும், அவர் உண்டு மிஞ்சிய உணவை உட்கொள்ளுதலும் இடங்கும்.

தாம் என்றுமே அறிந்திராத வீரசைவவாதியின் இந்தத் தத்துவ விளக்கத்தைக் கேட்ட கூட்டத்தினரின் மத்தியில் பெரும் சலசலப்பு உண்டாகின்றது. காலைக் கழுவிய நீரை மக்கள் குடிப்பதா? என்று ஒருவன் கண்டனக் குரல் கொடுக்க, ஒருவர் உண்ட மிச்சத்தை எவன் உண்ணுவான்? என்றுவேறு ஒருவன் பெரிதாக இரைகிறான்.

இதனால் கூட்டத்தில் பெரும் குழப்பமே உண்டாகிவிடும் என்றஞ்சிய பெரியவர்கள் சிலர் இளைஞர்களை அணுகி சமாதானப்படுத்த முயல்கின்றனர். ஆனால், போர்க்குணம் படைத்த புதிய தலைமுறை பழைய தலைமுறையோடு உடன்பட மறுக்கின்றது.

இரண்டு தலைமுறைக்கிடையில் ஏற்பட்ட இடைவெளியையும் அதில் ஒரு தலைமுறையான இளைஞர்கள் தன்மீது காட்டும் கோபாவேசத்தையும் நேரில் கண்ட வீரசைவன், இந்தச் சமுதாயம் எந்த ஒரு புதிய கருத்தையும் முதலில் எதிர்த்தே தீரும் என்று என்னியவராக முட்டை முடிச்சுக்களோடு கொங்குகாசிக்குப் புறப்படுகின்றார். கலிங்கமாகன் ஆட்சியில் வீரசைவத்தை இந்த மண்ணில் எப்படியும் விதைத்து விட வேண்டுமென்ற வேட்கை அவர் நடையில் நன்றாகத் தெரிகின்றது.

மட்டக்களப்பு இராச்சியத்தில் வாழும் கலிங்கர், தமிழர் எனும் இரண்டு இனங்களுக்குமிடையில் நல்லுறவை உருவாக்கி அதன்மூலம் ஈழத்தின் மாயரட்டையிலும் உருகுணையிலும் கொழுந்து விட்டெரியும் சிங்களப் பேரினவாதத் தீயை அணைக்கும் பொருட்டு சிற்றரசன் சுக்திரனுக்குத் திருமுகம் அனுப்பிய கலிங்கமாகன் நாட்டிற்கு உகந்தோர் நிர்வாகம் பற்றி படைத் தளபதி மாணாபரணனுடன் மந்திராலோசனையில் ஈடுபட்டான்.

அவ்வேளை மதுரை, திருநெல்வேலி, இராமநாதபுரம் ஆகிய வளநாடுகளை உள்ளடக்கிய பாண்டிய மண்டலத்தை நிர்வாக வசதிக்காக நாடு, கூற்றும் என வகுத்து பாண்டியர்கள் ஆண்டதைச் சுட்டிக் காட்டிய மாணாபரணன் இராசரட்டையைப் ‘பற்று’க்களாக வகுத்து அவற்றின் அதிகாரிகளாக ஜனநாத மங்கலத்திலும், முத்தகல்லிலும், சோழர்களினால் குடியேற்றப்பட்ட வன்னி நாட்டார்களை நியமிப்பது நல்லது என்றான்.

மாணாபரணனின் யோசனையை மனப்பூர்வமாக வரவேற்ற கலிங்கமாகன் வன்னியின் பூர்வீக வரலாற்றை அவனிடமிருந்து அறிய விரும்பினான்.

பொன்னியும் வைகையும் பூம்புனல் பரப்பும் தமிழர் பூமியைக் கைப்பற்றி முந்நாறு ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த அந்தியரான களப்பிரரை அரியணையில் இருந்து அகற்றிய கடுங்கோன் பாண்டியன் காலத்தில் தொண்டை மண்டலத்தை அடித்தளமாகக் கொண்டு தோன்றியது ஓர் அரசு.

சிம்ம விஸ்ணு என்பவனால் தோற்றும் பெற்ற இப் பல்லவ அரசின் ஆரம்பத்திலேயே அதன் படைப் பிரிவுகளில் இணைந்து அதற்கு வெற்றியை அள்ளித் தந்தவர்கள் தான் இந்த வன்னியர்கள்.

ஆதியில், குறும்பர் பூமி என அழைக்கப்பட்ட தொண்டை மண்டலத்தைத் தாயகமாகக் கொண்ட வன்னியர் என்னும் இக் காடவர், படைக்கலப் பயிற்சியில் இணையற்று விளங்கியமையால் தான், படையாட்சியாளர் என அழைக்கப்பட்டதாக, கலிங்க மாகனுக்கு

விளங்கமாக எடுத்துரைத்த மாணாபரணன், மகேந்திர வர்மன், நரசிம்மவர்மன் எனும் பல்லவப் பேரரசர்களின் ஆட்சியில் இவ்வன்னியர்களே படைத்தளபதிகளாகவும், அமைச்சர்களாகவும் வீற்றிருந்து அவ்வரசை, மகோன்னத் நிலைக்கு இட்டுச் சென்றனர் என்ற உண்மையையும் மறைக்காமல் பகிரங்கப்படுத்தினான்.

பல்லவப் பேரரசின் பின் தமிழகத்தில் பலம் பெற்றுத் திகழ்ந்த சோழப் பேரரசின் வேளைக்காரர் படைப்பிரிவிலும் பெருமளவில் இடம் பெற்ற இப்படையாட்சி வகுப்பினரே பாண்டியர் அரசிலும் பெரும்படையோர் என அழைக்கப்படுகின்றனர் என்று கலிங்கமாகனுக்குத் தெளிவு படுத்திய மாணாபரணன், முதலாம் விஜயபாகுவின் காலத்தில் தலதா மாளிகையைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை இவ்வேளைக்காரரே ஏற்றிருந்தனர் என்று சொன்னபோது, அவன் முகத்தில் ஒருவித பெருமிதம் பளிச்சிட்டது.

வன்னியர் எனும் மறவாளின் இந்த சிறப்பு மிகு வரலாற்றை பாண்டிய மரபைச் சேர்ந்த தனது தளபதி மாணாபரணனிடமிருந்து அறிந்து கொண்ட கலிங்கமாகன், மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தவனாய், வன்னியரைக் கொண்ட ஒரு நல்ல நிர்வாகத்தைக் கோகர்ணத்தில் வகுக்கும்படி தனது ராஜ்யப் பிரதித்தியான சோழ கங்கதேவனுக்கு ஓர் ஒலை மூலம் தெரியப்படுத்தினான்.

கலிங்கமாகனின் கட்டளையைச் சிரமேற கொண்ட சோழகங்கதேவன் தனது நிர்வாகத்தில் பல வன்னிமைகளை உருவாக்கி, கோகர்ணத்திற்கு மதுரையைச் சேர்ந்த தனி உண்ணாப் பூபாலனையும் கட்டுக் குளத்திற்கு திருநெல்வேலி காராளர் ஒருவரையும் அதிகாரிகளாக நியமித்து அவர்களுக்கு பரவனி ஆட்சி உரிமையோடு நிலாவெளியில் வயல் நிலங்களையும் நிவந்தமாக வழங்கினான்.

இதுபோன்று கங்குவேலி, வெருகல் முதலான ஊர்களிலும் வன்னிமைகளை நியமித்த சோழகங்கதேவன், கோணேஸ்வரர் ஆலய பரிபாலனத்திற்காக தானத்தார், வளிப்பத்தர், நாட்டார் எனும் குடிகளையும், பிராமணர்களையும் தமிழகத்தில் இருந்து வரவழைத்து கோகர்ணத்தில் குடியமர்த்தி, கோயில் சம்பந்தமான திருப்பணிகளையும் அவர்களிடம் கையளித்ததோடு மானியமும் வழங்கினான்.

தனது பரிபாலனத்தில் வன்னிமைகளை உருவாக்கித் தனிச் சிறப்புப் பெற்ற சோழகங்கதேவன் கலிங்கமாகனின் விருப்பத்திற்கேற்ப கோகர்ணத்தின் ஈஸ்வரங்களைப் புனரமைப்புச் செய்ததுபோல

மட்டக்களப்பு இராச்சியத்தின், கொங்குகாசி, திருக்கோவில், வீரமுனை, பழுகாமம், சம்பான்துறை, ஆகிய ஊர்களிலும் வன்னிமைகளை நியமித்து அங்குள்ள ஆலயங்களையும் புதுப்பிக்கத் திட்டமிட்டான்.

வெருகல் தொட்டு வீரமுனை வரை பரந்திருக்கும் மட்டக்களப்பு இராச்சியத்தில் மன்முனையை இராசதானியாகக் கொண்டு அரசு செய்யும் சுக்திரனின் பூரண சம்மத்தோடு, அங்கு வன்னிமைகளை ஏற்படுத்தி கோயில் திருப்பணிகளில் இறங்கிய சோழகங்க தேவன் அவ்விராச்சியத்தின் ஒரே ஒரு சிவன் கோவிலான கொங்குகாசி தான் தோன்றிஸ்வரத்தின் புனரமைப்பில் போதிய கவனம் செலுத்தலானான்.

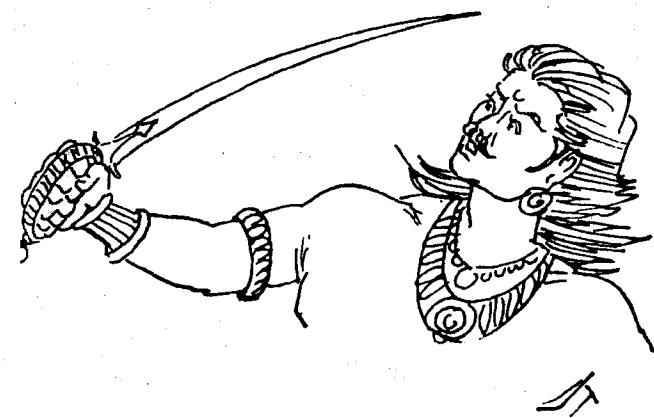
தேரோடும் திருப்படைக் கோவிலாகத் திகழும் கொங்குகாசி தான்தோன்றிஸ்வரத்தினை கலையழகு கொஞ்சம் சோழ பாண்டியர் கட்டப் பாணியில் புதுப்பித்த சோழகங்கதேவன், அவ்வாலயத்தைச் சூழ பார்வதியம்மன், விக்னேஸ்வரர், முருகப்பெருமான், நாகதம்பிரான், நவக்கிரகங்கள் ஆகிய தெய்வங்களுக்கும் சிற்றாலயங்கள் எழுப்பி கொடிக்கம்பத்தோடு அர்த்த மண்டபம், நிருத்த மண்டபம், மகாமண்டபம் என நான்கு மண்டபங்களையும் நன்கு அமைத்து கற்று மதிலும் எழுப்பினான்.

இவ்வாலயத்தைப் போன்று, போர்முனை நாடு எனப் போற்றப்பட்ட போர்த்துவ, சித்திரவேலாயுத சுவாமி ஆலயம், திருக்கோயில் சுப்பிரமணியர் ஆலயம், வெருகல் முருகன் ஆலயம் என்பவற்றையும் அமைத்து அழகு பார்த்த சோழகங்க தேவன் வடக்கிலும் பல வன்னிமைகளை ஏற்படுத்தித் திருக்கேதிஸ்வரத்தைத் திருத்தி சிந்தா அமிர்த தீர்த்தம், பசிவ தீர்த்தம், கூபம் குளம் என்பவற்றையும் உருவாக்கினான்.

முன்னிஸ்வரத்தில் திருப்பணி செய்த சோழகங்க தேவன், என்னும் குளக்கோட்டன் இந்தியாவில் இருந்து சோழ குலக்குருவாகிய நீலகண்ட சிற்பாச்சாரியார், அவர் தம் பத்தினி விசாலாட்சி அம்மாள், புத்திரர்கள் அனைவரையும் அழைத்து வந்து அங்கு குடியமர்த்தியதோடு மானியமும் வழங்கினான்.

தனது இராஜப் பிரதிநிதி சோழகங்கதேவன், தளபதி மானாபரணன், அமைச்சர்கள் ஆகியோரின் உதவியுடன் தனது தேசம் இராசரட்டை மக்களிடையே நிலவிய அனைத்துப் பேதங்களையும் அறுத்தெறிந்து அவர்களிடையே சமாதானத் தென்றலை தழுவவிட்ட கலிங்கமாகன், நாட்டின் துரித வளர்ச்சியிலும், கோயில் பணிகளிலும்

தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருந்த வேளையில் அவனது கவனம் முழுவதையும் சிதறடிக்கும் வண்ணம் ஒரு நாள் மாந்தையில் பெரும்படை ஒன்று வந்து இறங்குகிறது. இதனைக் கண்ட குடிமக்கள் மனதில் அச்சம் குடி கொள்கின்றது.

சாவக மன்னன் சந்திரபானு

இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு மாயரட்டையின் மன்னனாக மணி முடி சூடி பதினொரு ஆண்டுகளின் பின்பு எதிர்பாராத வகையில், ஈழம் இன்னுமொரு ஆக்கிரமிப்பிற்குள்ளாகின்றது. இப்படை எடுப்பு தென்னிந்தியாவில் இருந்ததன்றி ஸ்ரீ விஜயப் பேரரசின் ஒரு சிறு மாநிலமான தாம் பரவிங்கத் தினால் மேற் கொள்ளப்பட்டமை பராக்கிரமபாகுவிற்குப் பெரும் ஆச்சரியத்தைத் தருகின்றது.

பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பு காம்போஜம் அந்நாட்டின் மீது தனது படைப்பலத்தைப் பிரயோகித்து போது அனுராதபுரத்து மன்னன் நான்காம் சேனன், அவனது மைந்தன் மகிந்தன் தலைமையில் ஒரு பெரும் படையினை அனுப்பி உதவியமையை எண்ணிப் பார்த்த பராக்கிரமபாகு நன்றி மற்றதல் தான் அரசியலில் மிக முக்கிய அம்சமோ என்று தனக்குள் வியந்தான்.

இன்றும் இந்து சமூத்திரப் பிராந்தியத்தில் ஒரு பெரும் சக்தியாக விளங்கும் ஸ்ரீ விஜயப் பேரரசு மீது கடற்படையை ஏவி அதன் பெரும் பகுதியைச் தனது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்த முதலாம் இராஜேந்திர சோழனின் ஆற்றலைத் தன் மனக் கண் முன் நிலை நிறுத்திப் பார்த்த பராக்கிரமபாகு தானும் அப்படியோரு பாடம் அந்நாட்டிற்குக் கற்பிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தான்.

தாம்பரவிங்கத்தின் அதிபதியான ஸ்ரீ தர்மராசா எனும் சந்திரபானு தனது தண்டுகளோடு வட ஈழத்தில் ‘பொன்னிலங்கிய முத்து மாமணிகளும் பொருந்திய மாதோட்ட’த்தில் வந்து இறங்குகின்றான். அந்த மன் அவன் மனத்தை அப்படியே அள்ளிக் கொள்கிறது.

‘வண்டு பண் செய்யும் மாமலர் பொழில் மஞ்ஞை நடமிடும் மாதோட்டம்’ என்று ஞானசம்பந்தர் நாவால் பாடி மகிழ்ந்த அந்தப் பூமியின் நெய்தல் வாசம் நெஞ்சில் நிறைகின்றது. வாழையும் பூகங்களும் வாசலில் நின்று வரவேற்கின்றன. மாமரங்கள் தூவும் நிழலில் அந்த மன் குளிர்ந்து போகின்றது.

சமூத்தின் கொற்கை என்று பேர் பெற்ற மாதோட்டத் துறைமுகத்தில் நாவாய்களைக் கண்டு களிக்கக் கூடும் மக்கள் கூட்டம் இந்து சமூத்திரம் போல் இன்னுமொரு கடலாகின்றது. முத்துக்கள், இரத்தினங்கள், வாசனைப் பொருட்கள், யானைத் தந்தங்கள் என்பனவற்றை அந்த வங்கங்களில் ஏவலர்கள் கொண்டு குவிக்க, அவற்றுக்கீடாக பொன், பட்டு, மதுவகைகள், பாவவெளிக்குகள் ஆகியவை அதே மரக்கலங்களில் இருந்து இறக்கப்படுகின்றன. கொள்வோர் கொடுப்போர் ஒதையில் மாதோட்டம் மூழ்கிப் போகின்றது.

சமூத்தின் பழம் பெருந்துறைமுகமான மாதோட்டம் எனும் மாந்தையின் வனப்பிலும் செல்வச் செழிப்பிலும் தனது மனதைப் பறிகொடுத்த சந்திரபானு தான் வந்த நோக்கத்தை உணர்ந்தவனாய் அங்கிருந்து இராசரட்டைக்குச் செல்லும் இராஜூராஜப் பெருந்தெரு ஊடாகத் தனது படைகளோடு முன்னேறினான். சந்திரபானுவின் இந்தப் படைஎடுப்புப் பற்றி சுடுதியாகக் கேள்வியுற்ற கலிங்க மாகன் தனது காவல் அரண்களைப் பல்ப்படுத்தி அவனை எதிர்கொள்ளத் தயாரானான்.

சேனாவீரரோடு இராசரட்டையைச் சென்றபைந்த சந்திரபானு, அங்கிருந்து வேறு ஒரு பாதையினுடாடாக மாயரட்டையின் மற்றுமொரு தலைநகராக உருவாகிக் கொண்டிருக்கும் யாப்பகுவை நோக்கித் தன் படைகளை நடத்தித்துவைச் சுற்றி வளைத்து முற்றுகையிட்டான்.

இரண்டாம் இராசதானி யாப்பகுவையில் போருக்கான அனைத்து ஆயுதங்களோடும் சந்திரபானுவை எதிர்பார்த்திருந்த பராக்கிரமபாகுவின் முத்தமைந்தன் நான்காம் விஜயபாகுவும் மருகன் வீரபாகுவும் அவ்வந்தியனை எதிர்த்துக் கடும் சமர் நிகழ்த்தினர்.

கௌதமபுத்தரின் அற்புதச் சிலையைக் கவர்ந்து கொள்ளும் எண்ணத்தோடு தாம்பரவிங்கத்தில் இருந்து புறப்பட்ட சந்திரபானு, விஜயபாகுவின் கடும் தாக்குதலை எதிர்கொள்ள மாட்டாதவனாய் தற்காலிகமாக யுத்தத்தைக் கைவிட்டு, வட ஈழத்திற்குப் பின் வாங்கினான்.

நீண்ட காலமாகவே வட ஈழத்தில் நிலபெற்று விட்ட நாகர் இராசசியத்தின் ஒரு சிறு பகுதியை தனதாக்கிக் கொண்டு, அதில் தன்னை ஸ்திரப்படுத்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்த சந்திரபானு, ஸ்ரீ விஜயப் பேரரசில் தனது தாயகமான சாவகத்தின் பெயரை நினைவுகூரும் வண்ணம் சாவகச்சேரி என்னும் பெயரில் ஒர் ஊரை அமைத்துப் பின் சாவக்கோட்டையையும் கட்டினான்.

இவ்விதம் ஒரு சிற்றரசனாக நாக இராச்சியத்தில் ஒரு சிறு பிரதேசத்தைத் தனது ஆளுகைக்குட்படுத்திய சந்திரபானு, இராசரட்டை முழுவதையும் கைப்பற்றும் ஆசையால், படைப்பலத்தைப் பெருக்கும் பணியில் தீவிரமாக ஈடுபடலானான்.

படையில் சோழர், பாண்டியர், மலாயர் மட்டுமன்றி தான் ஒரு பெளத்தன் என்பதனால், சிங்களவரையும் ஈர்த்துச் சேனையில் சேர்த்துக் கொண்ட சந்திரபானு, கலிங்கமாகனின் வேளைக்காரப்படையில் இருந்த வலங்கை, இடங்கை, சிறு தனம், பிள்ளைகள் தனம், வடுகர், மலையாளர் என்போரில் பலரையும் தன் வசப்படுத்தினான். சாவகனின் இந்தச் செயலினால் கலிங்கமாகனின் மறவர் எண்ணிக்கையும் சரியத் தொடங்கியது.

தன் மைந்தனோடு போரிட்டுத் தோற்றுதனால், வடசூழத்திற்குப் பின்வாங்கிய சாவகன், தன்னை நன்கு பலப்படுத்திக் கொண்டு மீண்டும் மாயரட்டையைத் தாக்குவான் என உறுதியாக எதிர்பார்த்திருந்த பராக்கிரமபாகு, பாண்டியப் பேரரசன் சடையவர்மன் வீரபாண்டியன் உதவியைப் பெற்று ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காய்களை வீழ்த்தும் பாவனையில், கலிங்க மாகனையும், சந்திரபானுவையும் குறிவைத்து ஒரு பெரும் அரசியல் சூழ்ச்சி வலை பின்னியதோடு போருக்கான ஆயத்தங்களையும் தீவிரமாகச் செய்தான்.

பராக்கிரமபாகுவின் இந்த இராஜதந்திரம் பலம் பெற உருகுணையில் மட்டுமன்றி இராசரட்டையின் சில வன்னியர் தலைவர்களும் மறைமுகமாக ஒத்துழைக்க முன்வந்தமையால் வெற்றிக் கணி தனது கையில் வீழ்ந்து விட்டதாகவே எண்ணி மகிழ்ந்தான் மாயரட்டை மன்னன்.

வீர பாண்டியனின் வெற்றி முரசம்

வில், புலி, மீன் எனும் மூன்று இலச்சினைகளை எழுதிய கொடிகள் விண் முட்டப் பறந்த தமிழகத்தில் மீன்கொடி மட்டும் மிகுந்த சதந்திரத்தோடு காற்றில் மிதந்து கொண்டிருக்கிறது. கூடல் மாநகரமும் இதனால் குதூகலத்தில் நிரம்பி வழிகின்றது. ‘பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன் புகழிலே கிடந்த’ தமிழ் நங்கை புதுப்பொழிவு பெறுகின்றான். கண்ணகி நீதிகேட்ட கண்ணித் தமிழ் நாட்டின் செங்கோல் நிமிரந்து நிற்கின்றது.

பண்டு புகழ் சூடிய பாண்டிய தேசத்தின் இந்தச் சிறப்புக்களைக் கண்ணால் பருகியபடி இறுமாந்து நிற்கின்றான், பேரரசன் இரண்டாம் ஐடாவர்மன் வீரபாண்டியன். முன்னோன், முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனால் தோற்றம் பெற்ற இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரச எதிர்காலத்திலும் உறுதியோடு இமயமென எழுந்து நிற்க வேண்டுமென்ற பேரவாவை அவனது முகம் அப்படியே துலாம் பாரமாக வெளிக்காட்டுகின்றது.

தமிழ் நாட்டில் தலை எடுத்து நின்ற சேர, சோழ, பல்லவ அரசுகளை வென்று வெற்றியின் சிகரத்தில் ஏறி நின்ற வீரபாண்டியன், அவ்வெற்றியைக் கொண்டாடும் பொருட்டு தில்லை மாநகரில் உள்ள திருக்கோவில் சிவகாமக் கோட்டத்திற்கு தென்புறமும், சிவகங்கைக்கு மேற்குப் புறமுள்ள நூற்றுக்கால் மண்டபத்தில் வீராபிஷேகமும், விஜயாபிஷேகமும் செய்கின்றான். இந்த இரண்டு அபிஷேகங்களின் எதிரொலி கேட்டு தென்னகம் மட்டுமல்ல ஈழமும் திகைத்துப் போய் நிற்கின்றது..

கலிங்கமாகன் இராசரட்டையைக் கைப்பற்றி ஆளத் தொடங்கியதும், அச்சத்தினால் ஈழத்தின் தெற்கினைத் தங்களது இருப்பிடமாகக் கொண்ட சிங்கள மன்னர்கள், மகாசங்கத்தினான் ஆதரவோடு அவனுக்கெதிராகத் தொடுத்துள்ள இனமதவாதப் போர் பற்றியும், ஶீ விஜயப் பேரரசின் சாவகன் சந்திரபானு தம்பதெனியா மீது நடத்திய படை எடுப்பு தோல்வியில் முடிந்தமையால் அவன் வட்டுலம் நோக்கி நகர்ந்தமை பற்றியும் நன்கு அறிந்து வைத்திருந்த வீரபாண்டியன் ஈழத்தின் மீது பாய இதுதான் ஏற்ற தருணம் என்னினைத்தான்.

வீரபாண்டியன் தன் மனத்தில் போட்டுக் கொண்டிருந்த இந்த இராஜதந்திரக் கணக்கைப் புரிந்துகொண்டது போல ஈழத்தின் தெற்கிலும், வடக்கிலும் அரசியல் சதுரங்க ஆட்டம் அபாரமாக நடைபெறுகிறது.

பாண்டியன் ஈழத்தின் மீது பாய்வதற்கு முன்பு மாயரட்டையைப் பணிய வைக்க வேண்டுமென்று கருதிய சாவகன் சந்திரபானு தனது எண்ணத்தைச் செயலாக்கும் விதத்தில் குறிப்பிட்டதோர் சுபநாளில் தம்பதெனியாவைக் குறியாக வைத்து ஒரு பெரும் தானையோடு புறப்படுகின்றான்.

வேலும் வாளும் ஈட்டியும் ஏந்திய வீரர் சேனை இராசரட்டை ஊடாக விரைந்து வருவதைத் தனது ஒற்றர்கள் வாயிலாக அறிந்த பராக்கிரமபாகு அப்படையை எதிர்த்து அழித்தொழிக்கும்படி போதி சத்துவ என்று அழைக்கப்பட்ட தனது முத்தமைந்தன் நான்காவது விஜயபாகுவிற்கு ஆணை பிறப்பிக்கின்றான்.

தனது தலைமையில் கடலெனப் பொங்கி எழுந்த தானையில், தம்பிமார் இரண்டாம் புவனேநகபாகு, முதலாம் ஜயபாகு, திருபுவனமல்ல ஆகியோரோடு, மைத்துனன் இரண்டாம் வீரபாகுவையும் இணைத்துக் கொண்ட விஜயபாகு, சந்திரபானுவை யாப்பகூவையில் எதிர்கொண்டு பெரும்போர் நிகழ்த்துகின்றான். ஈழத்தின் தெற்கு இரத்தக்களமாகின்றது. மரண ஒலம் மாயரட்டை முழுவதும் ஒலிக்கின்றது. புத்தரின் சிலைகளில் இருந்து கண்ணீர் பொங்கி வழிகின்றது.

சாவகன் சந்திரபானுவை எதிர்த்து நின்று, புத்திரர்களும், மருகனும் பெரும் சண்டையில் ஈடுபட்டிருந்த அவ்வேளையில், வீரபாண்டியனின் உதவியைக் கோர விரும்பிய பராக்கிரமபாகு உடனடியாகத் தனது அமைச்சன் தேவபதிராஜாவை இரகசியமாகத் தமிழகத்திற்கு அனுப்பி வைக்கின்றான்.

அமைச்சன் தேவபதிராஜாவைத் தனது அரண்மனையில் சந்தித்த வீரபாண்டியன், பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்து விட்டது என்று நினைந்து பெரும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்கின்றான். அரசனின் இந்த ஆரவாரம் கேட்டு, மதுரை மாநகரம் போர் முரசம் கொட்டுகின்றது.

�ழத்தின் மீது படைசெடுத்து, தங்கள் வேந்தன் தலைமையில் ஒரு பெரும் சேனை எழுகின்றது என்ற செய்தி அறிந்த பாண்டிய தேசம் முழுவதுமே போர்ப்பாசறை ஆகின்றது. வீதிக்கு வீதி வெற்றி முரசம் அதிர்கின்றது. வீரர்கள் வீட்டிற்கு வீடு அணிவகுக்கின்றனர்.

போருக்குப் புறப்பட்ட தம் புதல்வரை உச்சிமோந்து புல்லி அணைத்து, நெற்றியில் இரத்தத் திலகமிட்டு வென்று வா மகனே என்று விடை தந்து அனுப்பும் வீரத்தாய்மார் கூட்டம் தமிழகமெங்கும் அலைமோதுகின்றது. கொாற்றவை கோயில் கஞம், கண்ணகி கோட்டங்கஞம் வீரசபதம் எடுக்கும் சந்திதிகளாகின்றன. வேலனின் வெறியாட்டு மெய்சிலிர்க்க வைக்கின்றது.

போர்க்கோலம் பூண்ட வீரபாண்டியனுக்கு பட்டத்துராணி கோப பெருந்தேவி பூரிப்போடு ஆரத்தி எடுத்து நெற்றியில் திலகமிட்டு சென்று வருக என விடைத்தருகின்றாள். அப்போது அவள் முகம் பெருமித்ததில் பொங்கி வழிகின்றது.

மன்னன் தலைமையில் மதுரை மாநகரில் இருந்து புறப்பட்ட முனை எதிர்போகர், பெரும்படையோம் என்று பெயரிடப்பட்ட காலாப்படை பிரிவுகள், ஈழத்தின் மாந்தையில் இறங்கி புயல் வேகத்தில் மாயரட்டை நோக்கி முன்னேறுகின்றன. அழிகியதும், வாகு நிறைந்ததுமான பாண்டியனின் அரபுக் குதிரை எழுப்பிய புழுதியில் ஊர் முழுவதும் புதைந்து போகின்றது.

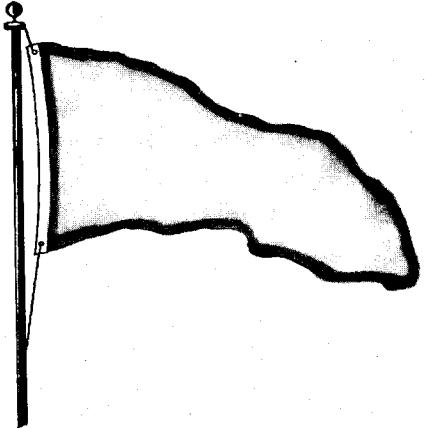
சாவகன் சந்திரபானுவை எதிர்த்துக் கடும் சண்டையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த பராக்கிரமபாகுவின் படைகள், பாண்டியன் படையைக் கண்டதும் புத்தாக்கம் பெறுகின்றன. அமர்க்களத்தில் வீரபாண்டியன் ஊழித்தாண்டவைம் ஆடுகின்றான். அந்தத் தாண்டவத்தில் அகப்பட்ட சந்திரபானுவின் வீரர்கள் சிலரின் தலையும், உடலும் வேறாக, போர்க்களம் மயானமாகின்றது.

இரண்டு படைகளினதும் கடும் எதிர்ப்புக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாத சாவகன் படையினர் செத்து மடிகின்றனர். சிலர் புறமுதுகிட்டு ஓடுகின்றனர். சந்திரபானு இறுதிவரை சமர் செய்து வீரமரணம் அடைகின்றான். அவனது படைப்புறவி, கனகமணித்தேர், சீவைடம், நாமத்தோடு, நவமணிக்குவை என்பன பாண்டியன் வசமாகின்றன.

பாண்டியன் படையினாலும், நட்பினாலும் பெரும் பலம் பெற்ற பராக்கிரமபாகுவின் படைகள் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தனது முதல் எதிரியான கலிங்கமாகனை, எதிர்த்துக் களம் இறங்குகின்றன. ஏற்கெனவே, சந்திரபானுவிடம் தனது படைப்பிரிவுகள் சிலவற்றை இழந்திருந்த கலிங்கமாகன், பராக்கிரமபாகுவின் சேனையை எதிர்க்க இயலாத நிலையில் ஈழத்தின் வட புலத்திற்குப் பின்வாங்குகின்றான். ஐனநாத மங்கலம் பராக்கிரமபாகுவின் வசமாகின்றது.

ஒரு பெரும் போரில் தனது இரண்டு எதிரிகள் வீழ்ந்தது கண்டு உள்ளம் மிக மகிழ்ந்த பராக்கிரமபாகு, வீரபாண்டியனை ஆரத்தமுவி கப்பம் செலுத்தி அடிபணிகின்றான். பழைய உறவு புதுப்பிக்கப்படுகின்றது.

இந்த உறவினதும், வெற்றியினதும் ஏற்றதோர் அடையாளமாக கோகர்ணத்தில் வீரபாண்டியன் தன் மீன் கொடியைப் பறக்க விட்டுக் குதாகலமடைகின்றான்.

அசீகாரம் - 13

புயலுக்குப்பன்

இராசரட்டையிலும் மாயரட்டையிலும் சுழன்றிட்ட போர்ப்புயல் ஓய்ந்து சில தினங்களாகின்றன. மாயரட்டையின் மன்னன் பராக்கிரம பாகுவின் வேண்டுகோளை ஏற்று அவனுக்கு உதவியாகப் பெரும்படையோடு ஈழத்தில் இறங்கிய வீரபாண்டியன், சந்திரபானுவைச் சங்காரம் செய்து, கலிங்கமாகனை வடாழுத்திற்குப் பின்வாங்க வைத்து, கோகர்ணத்தில் தனது மீன்கொடியைப் பறக்க விட்டுப் பார்த்து மகிழ்ந்த பின், வெற்றி முழுக்கத்தோடு தாயகம் திரும்புகின்றான். ஐனநாத மங்கலம் மீன்டும் சிங்களவர் புலத்திந்கரமாகின்றது.

மாயரட்டையின் மன்னனாகத் தான் மகுடம் தரித்த காலம் தொடக்கம் உள்நாட்டுக் கலவரங்களாலும், வெளிநாட்டுப் படை எடுப்புக்களாலும் உருக்குலைந்து போன நாட்டைக் கண்ணுற்ற பராக்கிரமபாகுவின் உள்ளம், தனக்குள்ளே அழுகின்றது. சின்னபின்னமான கட்டடங்கள்.... சீரழிந்த வீடுகள்.... காடுமேடான கழனிகள்... ஆள் அரவமில்லா ஊர்கள்.... அநாதையான சூழந்தைகள்.... புத்திரரைப் பறிகொடுத்துப் புலம்பும் அன்னையர்.... பொட்டும் பூவும் இழந்த இளமங்கையர்...

இந்தக் காட்சியைக் கண்ட பராக்கிரமபாகுவால் தனது இதயத்தில் இருந்து எழுந்த துயரத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அவன் இப்போது, கலிங்கப் போரில் வெற்றி பெற்றும், களத்தில் குவிந்து கிடந்த பிணக்குவியல்களைக் கண்டு மனம் வெதும்பிய சாம்ராட் அசோகன் போல, விரக்தியின் விளிம்பில் நின்று கொண்டிருக்கின்றான். இந்தப் போரினால் எத்தனை உயிர் இழப்பு ... எவ்வளவு துண்பம் ... இனி இது வேண்டவே வேண்டாம்... என்று தீர்க்கமான முடிவு எடுத்த அவன், நாட்டின் வளர்ச்சிப் பணியைத் தன் முத்த மைந்தனிடம் விட்டு விட்டு மன அமைதிக்காகச் சமய இலக்கியப் பணியின் பக்கம் திரும்புகிறான்.

தந்தையின் அன்புக் கட்டளையைத் தலை வணங்கி ஏற்றுக் கொண்ட விஜயபாகு போரினால் சீரழிந்து போன அனுராத புரத்தைப் புதுப்பித்து, பராக்கிரமபாகுவின் இன்னுமொரு தலைநகராக்குகிறான். புலத்தி நகரம் என்றபுதுப்பெயர் பெற்ற ஐனநாதமங்கலத்திற்கு, முதுமையில் வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டிருந்த தன் தந்தையை

வரவழைத்து அவனுக்கு இரண்டாவது தடவையாக முடி சூடிய மகிழ்கிறான்.

பல்லாண்டு கால இடைவெளியின் பின் இராசரட்டையின் தலைநகர் அரியணையில் தந்தை பராக்கிரமபாகுவை அமர்த்தி அழகு பார்த்த விஜயபாகுவும், அவன் சகோதரர்களும், அமைச்சர் தேவபதிராஜாவின் ஆலோசனையையும், மைத்துனன் வீரபாகுவின் ஒத்துழைப்பையும் பெற்றுக் குளங்களைப் புனரமைத்து தனது தேசத்தைப் பக்கமைப் பட்டால் போர்த்தினர்.

மைந்தர்கள் நால்வரும் இணைந்து ஆற்றும் வளர்ச்சிப் பணியினால் நாடு மறுமலர்ச்சி அடைவதைக் கண்டு மனநிறைவு பெற்ற பராக்கிர'பாகு தனது ஆன்ம திருப்திக்காக அழிந்த விகாரைகளைத் திருத்துகிறான். நெறி தவறிய புத்த பிக்குகளை நேர் வழியில் இட்டுச் செல்வதற்காகக் 'கதிகாவத' எனும் பெயரில் பல புதிய விதிகளை அறிமுகப்படுத்துகின்றான். இவற்றுக்கு மேலாக, இராசரட்டையின் 'சகஸ தீர்த்தத்தில் 'உபசம்பதா' வை ஒரு பெரும் உற்சவமாகவே கொண்டாடிக் குதாகலிக்கின்றான்.

பராக்கிரமபாகுவின் இந்தப் பெளத்துப் பணி கண்டு பரவசமடைந்த குடிமக்கள் அவனைத் தம் பாராட்டு மழையால் குளிப்பாட்டுகின்றனர். இதனால், இதயம் பூரித்த பராக்கிரமபாகு தான் ஏற்கனவே பெற்ற 'கலிகால சாஹித்திய சர்வங்ஞ பண்டித' எனும் பட்டத்தை நிலை நாட்டும் வண்ணம் இலக்கிய உலகின் பக்கம் தன் பார்வையை முழுமையாகத் திருப்புகின்றான்.

முதலாம் விஜயபாகுவிற்குப் பின்பு அரசனாகவும் புலவனாகவும் புலத்தி நகர் அரியாசனத்தில் வீற்றிருந்த பராக்கிரமபாகு விசுத்திமார்க்க மகாசன்னய, வனவினிச சன்னய, கவ்சினுமின ஆகிய பனுவல்களை சிங்கள இலக்கிய உலகிற்கு அளிக்கின்றான்.

இவ்விலக்கியங்களின் அருமை பெருமைகளை அறிந்த சிங்களப் புலவர் குழு அந்நூல்களை சிற்பான விதத்தில் அரங்கேற்றுவதற்கான பணிகளில் தீவிரமாக ஈடுபடுகின்றது. இராசரட்டையின் வரலாற்றில் என்றுமே நிகழாத அளவுக்கு அரங்கேற்ற விழா அமோகமாக நடைபெறுகின்றது.

குளங்களின் இரண்டாம் பாகமான பூஜாவையைப் பாடிய மழுரபாததேரர் தலைமையில் நிகழ்ந்த அவ் அரங்கேற்றத்தில் 'சத்தர்மரத்தனாவவிய' இயற்றிய தர்மசேனர், 'ரஸவாஹினி',

'ஹத்தவனகல்ல விழாரவங்ஸ்' ஆகிய இலக்கியங்களைப் படைத்த எவ்தெலுதேரர் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தபோது, பராக்கிரமபாகு யுகம் சிங்கள இராச்சியத்தின் பொற்காலமாகவே உயர்ந்து நின்றது.

சிங்களமொழி வளர்ச்சியில் மட்டுமன்றி பாளி, சமஸ்கிருதம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளின் வளர்ச்சியிலும் கவனம் செலுத்திய பராக்கிரமபாகு சோழநாடு, ஸீ விஜயப்பேரரசு ஆகிய தேசங்களில் இருந்தும் பண்டிதர்களையும், புலவர் பெருமக்களையும் அழைத்து அவர்களைப் பெரிதும் சிறப்பித்தான்.

சிங்கள சாகித்திய உலகில், முதலாம் விஜயபாகுவின் அசல் வாரிசாகவே சிறப்புற்று விளங்கிய பராக்கிரமபாகு தனது இறுதிக்காலத்தில் கொடிய பினியினால் பீடிக்கப்பட்டமையால் மூத்த மைந்தன் நான்காம் விஜயபாகுவிற்கு முடிகுட்டு விழா நடத்த விரும்பி புரோகிதர்களின் ஆலோசனையின் பேரில் அதற்கொரு சுபநானும் குறித்தான்.

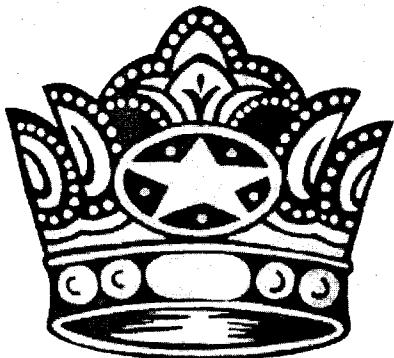
பட்டாபிஷேக விழாவிற்காக முதலாம் விஜயபாகுவினால் அற்புதக் கலை அழகோடு நிர்மாணிக்கப்பட்ட 'பாசாதவின் ஒருப்படையில், அபிஷேகத்திற்காக சாமரை, அரசசின்னம், வாள், வெண்கொற்றக்குடை, கால் குறடு, தலைபாகை, காதுக்குண்டலங்கள், கழுத்து மாலைகள், கெண்டி, மஞ்சள், சந்தனக்கட்டை, பட்டுத்துண்டு, வாசனைத் தைலங்கள், புற்றுமன், அனோதத்த ஏரி நீர், மங்களாரமான வெண்சங்கு, தங்கத் தாம்பாளங்கள், திரைபோட்ட அரசகட்டில், திவ்விய மூலிகைகள் தயாரிக்கப்பட்ட நைவேத்தியம், ஆறாயிரம் பாரம் மலை அரிசி ஆகிய முக்கிய பொருட்கள் பக்குவமாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பொருட்களோடு அபிஷேக பொருட்களில் ஒன்றாக, அன்றலர்ந்த தாமரையென ஓர் ஆகிய கண்ணியும் அங்கே வரவழைக்கப் பட்டிருக்கிறாள்.

இராசரட்டையின் எதிர்கால மன்னனின் பட்டாபிஷேகத்தைக் காணவேண்டுமென்ற ஆசை அத்தேசத்துச் சேவல்களுக்கும் உண்டாகி விட்டதோ என்று நினைக்கும்படிக்கு அன்று சாமத்திலேயே அவ்வழகிய பறவைகள் எழுந்து, பெரும் சத்தமாக இறக்கையடித்து விரைந்து வாவென்று குரியனைக் கூவி அழைக்கின்றன. சேவல்களின் அழைப்பை ஏற்று தகதக்கும் தங்க ஒளித்தேரில் ஏறி விரைந்து வந்த செங்கதிரோன் அரசனின் பட்டாபிஷேக விழாவுக்காக ஆகாயத்தையே ஓர் அலங்காரப் பந்தலாக்கிக் காட்டுகின்றான்.

வட்டமாக விரிந்த இவ்வானப் பந்தலைக் கண்டு ஆனந்தித்த பறவைகள் வாய் விட்டுப் பாடுகின்றன. வாரிதி இரைந்து தனது சந்தோசத்தைக் காட்டுகிறது. பூக்கள் இதழ் திறந்து வண்டுகளோடு பேசுகின்றன. உணர்ச்சிவசப்பட்ட காற்று தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் அங்கும் இங்குமாக ஓடித் திரிகின்றது.

இந்த இனிய சூழலில், பட்டாபிஷேகம் நிகழவிருக்கும் ‘பாசாத’ மன்னர் தெரிவில் முக்கிய இபம் வகிக்கும் மகாசங்கத்தினர் பிரபுக்கள், பாண்டியப் பேரரசின் சிறப்புப் பிரதிநிதி, யுவராஜாக்கள், அந்தணர்கள், உயர் நிர்வாகிகள் என்போரால் நிரம்பி வழிகின்றது. விழாவைக் காணத் திரண்டு வந்த மக்கள் கூட்டம் பாசதாவுக்கு வெளியே ஒரு பெரும் கடலாகப் பெருக்கெடுக்கின்றது.

மங்கலமான சுபவேளை அது! மங்கள வாத்தியங்கள் ஓலிக்க மகா சங்கத்தினர் ஆசீர்வதிக்க மறையோர் மந்திரம் ஓத, மங்கையர் மலர்மாரி பொழிய, மன்னன் இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு தன் மைந்தன் நான்காம் விழயபாகுவிற்கு மகுடாபிஷேகம் செய்கின்றான். மக்கள் வாழ்த்து முழக்கம் ஓங்கி ஓலிக்கின்றது!

அதிகாரம் - 14

தொழு கையுள்ளூம்...

நான்காம் விழயபாகுவின் பட்டாபிஷேகவிழா நாடே போற்றும் வண்ணம் மிகச் சிறப்பாக ‘பாசாத’ வில் நடைபெற்ற வேளை, அங்கே அமர்ந்திருந்தவர்களில் படைத்தளபதி மித்திரனின் மனம் மட்டும் வெறுப்பை உழிழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

வயோதிப் தசையை அடைந்து விட்ட இராசர்ட்டையின் மன்னன், இரண்டாம் பராக்கிரமபாகுவைப் பிணியும் வருத்தத் தொடங்கியது, கண்ட தளபதி மித்திரன் - இச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி எவ்வழியிலேனும் புலத்தி நகரின் அரியணையில் அமர்ந்து விட வேண்டுமென்று போட்ட கணக்கு, இவ்வளவு விரைவில் விழயபாகுவின் மகுடாபிஷேகத்தினால் பிழைத்து விடுமென்று அவன் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

மன்னாக மகுடம் தரித்துக் கொண்ட நான்காம் விழயபாகு ‘போதிசத்துவ’ என்ற தனது பட்டப் பெயருக்கேற்ப சமயப் பணியிலும் மனப்பூர்வமாக ஈடுபாடு காட்டினான். இப்பணியில் அவனுக்கிருந்த ஈர்ப்பின் வெளிப்பாடாக தனது காலத்தவரான வனரத்தன மெதங்கரர், ‘பயோகசித்தி’ என்ற பாளி இலக்கண நூலை இயற்றியது அறிந்து அதனைச் சிறப்பான முறையில் அரங்கேற்றம் செய்து இலக்கியத் துறையிலும் தான் தந்தைக்கேற்ற தனயன் என்பதை நிருபித்தான்.

இராசர்ட்டையின் அரசனாக எப்படியும் ஆகிலிட வேண்டுமென்ற நப்பாசை கொண்டிருந்த தளபதி மித்திரனின் மனதில், விழயபாகுவின் பல்வேறு பணிகளினால் அவனுக்கு மக்கள் மத்தியில் உருவாகிவரும் நற்பெயர் எரியும் நெருப்பில் ஊற்றப்படும் என்னைய ஆனது. ஆனால் தொழுத் கை உள்ளும் படை ஒடுங்கும் என்பதை உணராத இராசர்ட்டையின் புதிய மன்னன் விழயபாகு மித்திரனைத் தனது தளபதியாக மட்டுமல்ல, கெழுத்தை நண்பனாகவும் கொண்டிருந்தான். தன் தந்தையின் காலத்தில் இருந்தே ஒரு சிறந்த படைத்தளபதியாக இருந்து வரும் மித்திரனின் ஆற்றலிலும் திறமையிலும் அளவு கடந்த நம்பிக்கை வைத்திருந்த விழயபாகு தனது ஆட்சியிலும் அவன் தளபதியாக தொடர்வதையே விரும்பினான்.

விஜயபாகு தன் மீது காட்டும் அன்பையும் அபிமானத்தையும், தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்த எண்ணிய தளபதி மித்திரன் உரோமாபுரியின் புருட்டஸ் போல மன்னன் மீது பாய்வதற்கு உகந்ததோர் தருணத்தை எதிர்பார்த்த வண்ணம் இருந்தான். அந்தத் தருணமும் விரைந்தே வந்தது.

விஜயபாகு, இராசரட்டையின் மன்னாக மகுடம் சூடி இரண்டாண்டு நிறைவு பெறுவதை முன்னிட்டு மாபெரும் விழா ஒன்று புலத்தி நகரில் விமரிசையாக நடைபெறுகின்றது.

விழா நாயகன் மன்னன் விஜயபாகு விழாவில் பங்கேற்பதற்காக அரண்மனையிலிருந்து புறப்பட்டுக் கொண்டிருக் கின்றான். அப்போது, அவன்து பட்டத்துராணி லீலாவதி கண்ணீரோடு வந்து விழாவிற்கு செல்ல வேண்டாமென்று கூறி, அன்றிரவு தான் கணவையும் எடுத்துரைக்கின்றாள். பட்டத்துராணி சொன்ன கணவைக் கேட்ட விஜயபாகுவிற்குச் சிரிப்பு வருகின்றது. இந்தப் பெண்களே இப்படித்தான். ஒரு சின்ன விசயத்திற்குக் கூடக் கண்ணீர் சிந்தத் தொடங்கி விடுவார்கள்; என்று தன் ராணியைச் செல்லமாகக் கடிந்து கொண்ட அரசன் விஜயபாகு, அவளின் கண்ணீரைத் தனது கைகளால் துடைத்து விட்டு ஒரு புன்னகையோடு விழாவிற்குப் புறப்படுகின்றான்.

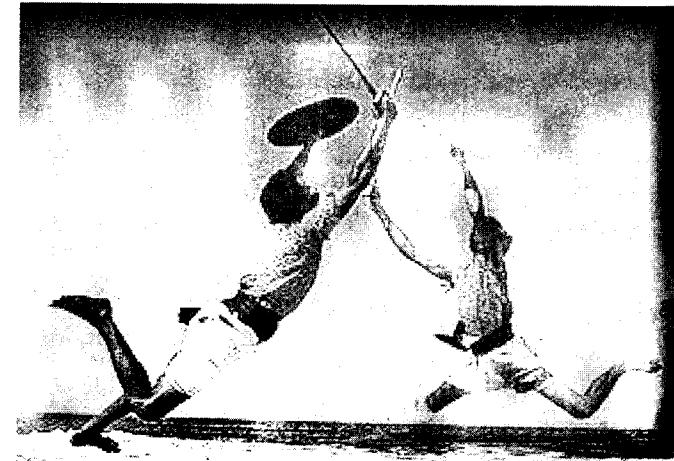
'பாசாத'வில் விழா சிறப்புற நடைபெறுகின்றது. மண்டபத்தில் நடசத்திரங்கள் சூழ்ந்த வெண்ணிலா போல விஜயபாகு வீற்றிருக்கின்றான். அச்சந்தர்ப்பத்தில் படைத்தளபதி மித்திரன் தனது இடையில் மறைத்து வைத்திருந்த குத்துவாளை எடுத்துமன்னவன் மார்பில் ஓங்கிக் குத்துகின்றான். மன்னவன் தரையில் சாய்கின்றான். இரத்தம் எங்கும் பீறிட்டுப் பாய்கின்றது.

அரசன் கொலை செய்யப்பட்டது கண்ட விழா மண்டபம் அதிர்ச்சிக்குள்ளாகின்றது. அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு மக்கள் திக்குத் திசை தெரியாது சிதறி ஒடுகிறார்கள். புலத்தி நகரம் மீண்டும் புயலுக்குள் சிக்கிக் கொள்கிறது.

தன் தமையனும், அரசனுமான விஜயபாகு தனது கண் முன்பே படுகொலை செய்யப்பட்டது கண்ட அவன்து இளவைல் புவனேகபாகு, படைத்தளபதிக்கு அஞ்சி உருகுணைக்கு ஒடுகின்றான். ஆட்சி அதிகாரம் தளபதியின் கையில் அகப்பட்டுக் கொள்கின்றது.

அரசனுக்கும் நாட்டிற்கும் நேர்ந்த அவைத்தை மக்களால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. சென்டிடல் வைத்து யூலியஸ் சீசரை, புருட்டசும், அவனது தோழர்களும் ஒருவர் பின் ஒருவராகக் குத்திச் சாய்த்த பின், மார்க் அந்தோனி ஆற்றிய உணர்ச்சி மிகு உரையைக் கேட்ட உரோமாபுரி மக்கள் புருட்டசுக்கெதிராக கிளர்ந்தெழுந்து அவனது வீட்டையே தீக்கிரையாக்குகின்றார்கள். அது போல விஜயபாகுவிற்கு விசவாசமான ஆர்யப் படை வீரர்கள் படைத்தளபதி மித்திரனுக்கெதிராக பெரும் கலகத்தில் ஈடுபட்டு, இறுதியில் அவனைக் கொன்று, விட்டு, உருகுணையில் ஒளிந்திருந்த அரசனின் இளவைல் புவனேகபாகுவை வரவழைத்து புலத்தி நகரின் புரவலன் ஆக்குகின்றனர். புயல் அடங்கிப் போகின்றது. ஆனால் மன்னன் விஜயபாகுவின் தீமர் மரணம் அவன் தந் தை பராக்கிரமபாகுவைப் பெரும் சோகத்திற்குள்ளாக்கவே அவன் மூர்ச்சையாகின்றான்.

இராசரட்டையின் அரசியல் நிகழ்வுகளெல்லாம் கலங்கமாகனின் காதில் விழுகின்றன. 'தன் வினை தன்னைச் சூழு' அவன் வாய் முன்னுழைக்கிறது.

பராக்கிரமபாகுவன் மரணம்

ஓர் ஆடவனின் வாழ்க்கைத் துணை என்று அழைக்கப்படும் ஒரு மனைவியால், அவ்வாடவனுக்கு எத்தகைய உபத்திரவழும் வரக்கூடும் என்பதைக் கடுகளவும் எண்ணியிராத அயோத்தி மன்னன் தசரதன், கைகேயிக்கு ஒரு சமயம் தான் அளித்த வரம், தனது காதல் மைந்தன் இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டதைக் கண் முன்னால் கண்டபோது கையறு நிலையனாகி மூர்க்கையாகினான்.

தன் தந்தை மூன்றாம் விஜயபாகுவிற்குப் பின் மாயரட்டைக்கும், பின் இராசரட்டைக்கும் அரசனாக விளங்கிய இரண்டாம் பராக்கிரமபாகுவும் இப்போது அயோத்தி வேந்தன் தசரதன் நிலையில்தான் இருந்தான்.

பாண்டியப் பேரரசின் உதவியோடு ஆட்சியில் இருந்து கலிங்கமாகனை அப்பற்பட்டுத்திய பின் தன் மைந்தன் விஜயபாகுவின் வேண்டுதலின் பேரில் இராசரட்டையின் மன்னாக புலத்தி நகரில் மகுடம் தரித்த பராக்கிரமபாகு, சிங்கள இலக்கிய உலகிலும் சிறந்து விளங்கிய நிலையில் தனது முதுமை, நோய் காரணமாக முத்த மைந்தன் விஜயபாகுவிற்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து மகிழ்ந்தான். ஆனால், இந்த மகிழ்ச்சி மிகக் குறுகிய காலமுடையதாக இருக்குமென்று அவன் கனவுகூடக் காணவில்லை.

அயோத்தி மன்னன் தசரதன் போல தனது நான்கு மைந்தரில் முத்த மைந்தன் நான்காம் விஜயபாகு மீது தனது உயிரையே வைத்திருந்த பராக்கிரமபாகு, அவனைத் திடீரென இழந்ததென்னி இதயம் கசிந்து அழுதான். அவனோடு, அவனது ஏனைய புதல்வர்கள் மட்டுமன்றி, புலத்தி நகரமும் சேர்ந்து புலம்பியது.

பல்லாண்டுகளாகப் போர்ப்புயலில் சிக்கியிருந்த இராசரட்டையில் அமைதித் தென்றல் தவழ ஆரம்பித்த வேளை, இப்படி ஒரு அநியாயமா? அதுவும் தனது படைத்தளபதியாலா?

எத்தனையோ ஆண்டுகளாகத் தனது நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாக

இருந்த படைத்தளபதி மித்திரன், தனது மகன் என்றும் பாராது கொன்றமையை எண்ணிய பராக்கிரமபாகு குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதான். நண்பன், நம்பிக்கைக்குரியவன் என்ற பேரில் இப்படியொரு நயவஞ்சுக்கத் துரோகியா? அதற்மத்தின் மற்றொரு பேர் தான் அரசியலா? அதில் நண்பர்கள் என்று அந்நியோனியமாகப் பழகுபவர்கள் இப்படியும் துரோகம் செய்வார்களா? அரவக்கொடியோன் செய்ததெல்லாம் தவறு என்று அறிந்திருந்தும் அவன் அளித்த செஞ்சோற்றுக்கடன் தீர்க்க காலமெல்லாம் அவனுக்காகக் களத்தில் நின்ற கர்ணன் போல ஒருவன் கூட இந்த அரசியலில் இல்லையா? இருப்பவர்கள் எல்லாம் விபீஷணர்கள் தானா? பராக்கிரமபாகுவின் மனத்தில் இப்படியெல்லாம் கேள்வி மேல் கேள்விகள் எழுந்தன. ஆனால் பதில் தான் கிடைக்கவில்லை.

புவனேகபாகு புலத்திந்களின் அரியணையில் வீற்றிருந்தமையால் சற்றுப் பூரிப்படைந்த அந்நகரத்து மக்கள், பராக்கிரமபாகுவின் புத்திரசோகம் அறிந்து பதைப்பதைத்தனர். அரசனாக மட்டுமன்றி ஒரு பெரும் இலக்கியப் புலவனாகவும் விளங்கிய பராக்கிரமபாகுவிற்கு அவனது அந்திமக்காலத்தில் இப்படியொரு சோதனையா? சனங்கள் புலத்திந்களில் சந்திக்குச் சந்தி கூடி நின்று சம்பாதிக்கத் தொடங்கினர்.

புலத்தி நகரம், இராமனைப் பிரிந்த அயோத்தி நகரம் போல ஆனது. மன்னன் படுக்கையில்! மக்கள் என்னசெய்வதென்று தெரியாத நிலையில்! பராக்கிரமபாகுவின் புத்திரசோகம் அவனது குடி மக்கள் ஒவ்வொருவரையும் வாட்டி வதைத்தது.

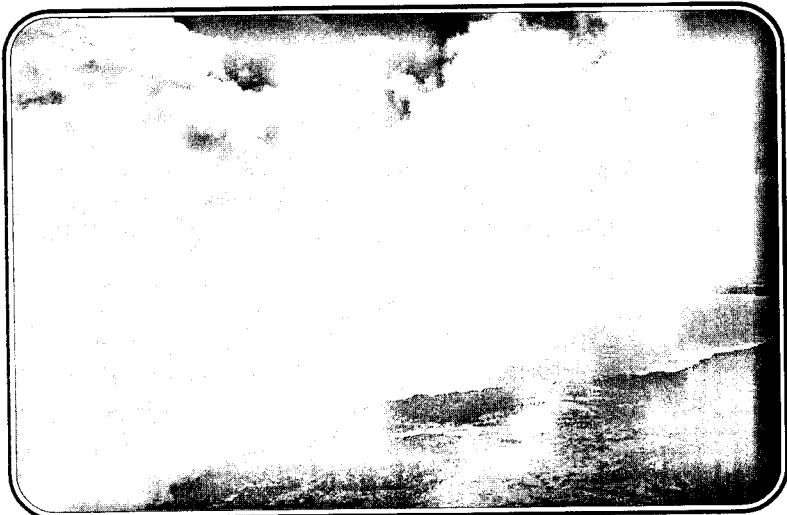
இந்நிலையில், புத்திரசோகம் தாங்காத பராக்கிரமபாகு படுக்கையிலே உயிர் நீத்தான் என்ற செய்தி காட்டுத் தீ போல எங்கும் பரவுகிறது. அரசன் புவனேகபாகு சொல்லொணாத துயரத்தில் ஆழ்ந்து போகின்றான். தாயை இழந்த குழந்தைகள் போல, குடிமக்கள் தவியாகத் தவிக்கின்றனர். இராசரட்டை முழுவதுமே மரணவீடாகின்றது.

சோகத்தில் புதைந்து கிடந்த இராசரட்டையைக் கண்ட சோதிவானவனையும் அந்தத் துயரம் தொட்டு விட, அவன் விரைவாகவே, தனது மேற்குலில்லத்திற்குச் சென்று துக்கத்தின் அடையாளமான இருள் எனும் கறுப்பு ஆடையால் வானம் முழுவதையுமே மறைத்து விடுகின்றான்.

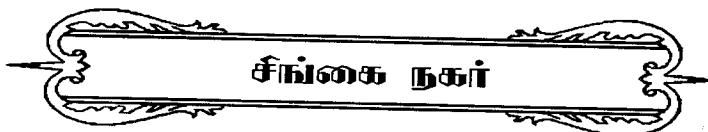
கறுப்பு ஆடையைக் கண்ட பசுக்கள், கதறிக் கொண்டு தம் பட்டி நோக்கி விரைகின்றன. பறவைகள் யாவும் மரங்களில் அமர்ந்திருந்து பெரிதாகக் குரல் எழுப்பி அழுது புலம்புகின்றன. கடலும் குழறுகின்றது. அங்கும், இங்கும் உற்சாகமாக ஓடிந்திரிந்த காற்றும் தனது வேகத்தைக் குறைத்துக் கொள்கின்றது.

காலையில் சிரிப்பு நகை சிந்தி நின்ற செங்கமலங்கள் கூம்பிப்போகின்றன. மரங்களிலும், செடி கொடிகளிலும் மலர்ந்திருந்த பூக்கள் துக்கம் மிகுதியால் வாடி வீழ்கின்றன.

வீடுகளில் எல்லாம் இருள் வீற்றிருக்கின்றது. விளக்கேற்ற வேண்டிய குலமங்கையர், தம் சொந்தக் கொழுநனை இழந்துபோன சோகத்தில் ஆழ்ந்து போகின்றனர். புலத்தி நகரின் ஒவ்வொரு அசைவிலும் துயரம் படிந்திருப்பது நன்றாகவே தெரிகின்றது.

அலீகாரம் - 16

நெய்தல் மணம் கமழும் பாலாவிக் கரையில் நெற்றியில் இட்ட குங்குமப் பொட்டு போல நெஞ்சை அள்ளிக் கொண்டிருந்த பழம் பெரும் சிங்கை நகர் சில ஆண்டுகளாகப் புழுதி படிந்த ஓவியம் போலத் தோற்றம் தருகின்றது.

பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பு விஜயனின் உறவினனும், நாகதேச அரசனுமான உக்கிர சிங்கனால் கதிரமலைக்குப் பதிலாகக் கட்டி எழுப்பப்பட்ட இக் கடற்கரை நகரம், காலமாற்றம் பற்றிய கவலை இன்றி வழக்கம் போல காற்றின் சுகத்திலும் காட்டுவளத்தின் வனப்பிலும் கட்டுண்டு கிடக்கின்றது.

இயற்கையின் சுகத்திலும் ஏழிலிலும் எப்போதும் தன்னை இழந்து விடும் இந்நகரத்திற்கு மிக அண்மையில் உள்ள மட்டவால், புலச்சேரித்துறைமுகங்களில் முன்போலன்றி, ஒன்றிரண்டு தோணிகளே ஊர்ந்து செல்கின்றன.

சோழர் காலத்தில் மேற்கே அராபியரின் வர்த்தகத்தைத் தம் சுய கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வரவும் கிழக்கே, சிங்கள இராசதானிகளை வெற்றி கொள்ளவும் சிறந்த தளங்களாகத் திகழ்ந்த இத்துறைமுகங்களின் முன்னைப் பெருமைகளை, இங்கு முட்டி மோதும் கடல் அலைகள், கரைத்து விடுமோ என்ற ஜயமும் ஆதங்கமும் மக்களுக்கு ஏற்படுகின்றது.

தென்னியங்குளத்தை அண்டி அமைந்துள்ள இந்த இராசதானியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட உரோமின் தங்க நாணயங்களும் மட்பாண்டங்களும் பழம் பெருமை மிக்க அந்தத் தேசங்களோடு சிங்கை நகர் வைத்திருந்த வாணிப உறவைப் பகிரவங்கப்படுத்துகின்றன.

சிங்கை நகரின் இன்னுமொரு சிறப்பம்சமான மண்ணித்தலை சிலவன் கோயில் சற்றுச் சிறைத்த நிலையில் அதன் தூண், அமைப்பு, கருவறை, விமானம் என்பனவற்றோடு ஈழத்தின் மீது படைடூத்த முதல்

சோழ மன்னன் பராந்தக சோழனை நினைவுட்டியபடி நிற்கின்றது.

இந்தச் சிவன் கோயில் போன்று, பாண்டியன்குளம் எனும் ஊரில் காணப்படும் கருங்கல் தூண் சிற்பங்கள் சோழரின் கலைவண்ணத்திற்கு சாட்சியம் சொல்கின்றன.

நாகதேசத்தின் ஒரு சிறு பகுதியான, சிங்கை நகருக்கு அதன் பழம் பெருமைகளை மீட்டுக் கொடுக்கும் ஒரு வரலாற்று நிகழ்வினை கலிங்கமாகன் வடிவில் இவ்வளவு விரைவில் காலம் உருவாக்கிக் கொடுக்கும் என்று யாரும் கனவு கூடக் கண்டிருக்கமாட்டார்கள்.

நாற்பது ஆண்டுகளாக சிங்கள இனமத உக்கிரத்திற்கு மத்தியில், இராசர்ட்டையை மட்டுமன்றி நாட்டின் பெரும் பகுதியையும் கட்டியாண்ட கலிங்கமாகன், வயோதிபத் தலையில் பாண்டியனின் உதவிபெற்ற பராக்கிரமபாகுவின் படைகளால் தோற்கடிக்கப்பட்டு முதல்நாள்போரில் இராமணிடம் தோற்ற இராவணன் போல பூதலம் எனும் நங்கை தன்னையே நோக்கியபடி வடதிசையில் காலடி எடுத்து வைக்கின்றான்.

கலிங்கனான போதும், தனது வளர்ச்சியிலும் நலத்திலும் பெரும் அக்கறை காட்டித் தன்னைக் கட்டி ஆண்ட மாகனின் பிரிவைத் தாங்க இயலாத ஐந்நாத மங்கலம் கண்ணர் சிந்துகின்றது. அது கண்டு அவனும் வேதனையைச் சுமந்தபடி குனிந்த தலையோடு அங்கிருந்து இடம்பெயர்கின்றான்.

தனது தோழனும் கோகரணத்தின் பரிபாலனுமான சோழகங்க தேவனுடன் படைவீரர் சிலர் முன்பின் பாதுகாப்பு கவசமாக, வடபுலத்தின் சிங்கை நகரைச் சென்றிடைந்த மாகனை அந்நகர், அயோத்தி மாநகரம் போல இரண்டு கரம் விரித்து வரவேற்று அரசனாக்கி ஆனந்திக்கின்றது.

கல்தோன்றி, மண் தோன்றாக் காலத்தே வாளோடு முன் தோன்றிய முத்த குடிகளான தமிழர் வாழும் புராதனப் பெருமை வாய்ந்த அந்தப்படுமி தந்த வரவேற்பைக் கண்டு புளகிதம் அடைந்த கலிங்கமாகன் அதனைக் குனிந்து முத்தமிடுகின்றான். இது கண்டு அந்நகரம் முழுவதுமே பெரும் ஆரவாரம் செய்கின்றது.

நான்கு தசாப்தங்களுக்கு முன்பு ஐந்நாதமங்கலத்தில், தளபதி மானாபரணனால் முடிகுட்டப்பட்ட கலிங்கமாகன் மீண்டும் ஒரு தடவை சிங்கை நகரின் மன்னனாக மகுடம் தரிப்பதைக் காண அந்நகரைச்

சேர்ந்த நல்லூர், ஈழ ஊர், வீரபாண்டியன் முனை ஆகிய கிராம மக்கள் ஒரு பெரும் கடலாகத் சூடுகின்றனர்.

மாகன் மன்னானதைத் தொடர்ந்து சிங்கை நகர் சுறுசுறுப் படைகின்றது. ஊர்கள் தோறும் உற்சாகப் பெருவெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஒடுகிறது. சிதைந்து போன கட்டடங்கள், மாளிகைகள், கோயில்கள் சிங்காரம் பெறுகின்றன. தமிழும் சைவமும் அரியாசனத்தில் சரியாசனம் வகிக்கின்றன.

ஏற்க்குறைய எழுபதாவது அகவையை எய்தி விட்ட சிங்கை நகரின் மன்னன் கலிங்கமாகன் விஜயகாலிங்கச் சக்கரவர்த்தினனும் புதிய நாமத்தோடு அவனுக்கருகில்... அரியணையில் ஓர் அரிமாவென வீற்றிருக்கின்றான். சந்தோஷம் இருவர் முகத்திலும் சதுராடுகின்றது.

சிங்கை நகரின் அரசனாக மகுடம் தரித்ததும் நாட்டின் பாதுகாப்பைக் கவனத்தில் கொண்ட கலிங்கமாகன், ஏற்கெனவே ஊரான கோட்டை, வலிகாமம், குருண்டி, தமிழ்ப்பட்டினம், புலச்சேரி, இலுப்பைக் கடவை ஆகிய ஊர்களில் அமைந்திருந்த அரண்களைப் பலப்படுத்தும் பணியில் ஈடுபடுகின்றான்.

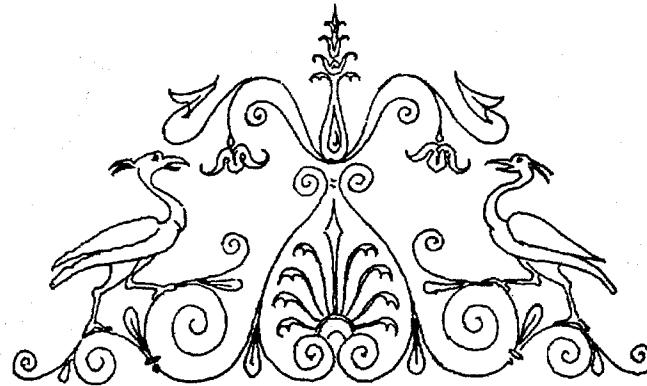
மீண்டும் மட்டவால், புலச்சேரித் துறைமுகங்கள் மின்னல் வேகத்தில் களைகட்டுகின்றன. அயல் நாட்டு நாவாய்கள், பொன், சீனப் பட்டு, பாவை விளக்கு, மது வகைகள் முதலானவற்றைத் துறைமுகங்களில் கொண்டு வந்து இறக்கி விட்டு அங்கு குவிந்திருக்கும், சங்கு வளையல்கள், இரத்தினங்கள், முத்துக்கள், யானைத் தந்தங்கள், வாசனைத் திரவியங்கள் என்பனவற்றை ஏற்றிக் கொண்டு விரைகின்றன.

கலிங்கமாகன் சிங்கை நகரில் கால்பதித்த பின்பு அங்கு ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்கள் அதனை ஓர் உன்னத நகரமாக்கி விடுகின்றன.

தமிழகத்தின் தஞ்சை, மதுரை, காஞ்சி, வஞ்சி முதலான தலை சிறந்த நகரங்களுக்கு இணையாக எழுந்து நிற்கும் இந்நகரில் ‘ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன்’, ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ ‘பண்பு டையார் பட்டுண்டு உலகம்’, ‘ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு’ என்பன போன்ற உயர்ந்த விழுமியங்கள் மக்கள் வாழ்வோடு இரண்டற்க கலந்து விடுகின்றன. இதனால் அன்பும் அமைதியும் அங்கு ஆட்சி புரிகின்றன.

இயற்கை தன் செல்வங்கள் முழுவதையும் காட்சிக்கு வைக்கும் காலைப்பொழுது அது. பறந்து வரும் வண்டுகளோடு பூக்கள் தம் பட்டிதழ் திறந்து பேசுகின்றன. காற்று ஏதோ ஒரு ரகசியத்தைக் காதிற்குள் குசுகுசுக்கின்றது. பட்சிகளின் சத்தம் பாட்டாகவே இனிக்கின்றது. கர்ப்பூர வெளிச்சத்தில் மண்ணித்தலை சிவன் கோயில் கைலாயமாகவே ஜோலிக்கின்றது. அங்கு அப்பர், சமபந்தர், சந்தர்ர, மாணிக்கவாசகரின் அருட்பாக்களில் தமிழும் சைவமும் தனி ஆழு பெறுகின்றன.

இனிய இந்தக் காட்சியைக் கண்டு எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியில் திளைத்தது போல, கலிங்கமாகன் தனது முடிகுட்டு விழாவிற்குப் பின் சிங்கைநகர் அரண்மனையில் ஏற்றி வைத்த நந்திக் கொடி காற்றின் அலையில் தன்னைச் சுதந்திரமாகப் பறக்க விட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

(மங்களம்)

